

brat *frančišek* 4

»V Gospodu tudi prosim vse svoje brate, ki so in ki bodo in želijo biti duhovniki Najvišjega, da vsa-kokrat, kadar hočejo maševati, delajo to čisti, in s čistim srcem in polni spoštovanja.«

(Iz Pisma celotnemu redu 14)

- Frančiškov odnos do duhovnikov
- Sv. Anton Padovanski
- Dante Alighieri
- Utrinki s srečanja FSR, FO in FRAMA
- Pločevinke naše vsakdanje
- Romanje v Makedonijo in Bolgarijo

3	✉	Urednikova beseda	27	🎨	Mladi Frančišku
Poročilo o festivalu FO in FRAME
4	🙏	Frančiškova duhovnost
Frančiškov odnos do duhovnikov
Benedikt XVI. – Splošna avdience	29	📖	Razvedrilo
Nagradna zlogovna izpolnjevanke
11	🕊	Naša evangelizacija
Pogovor s p. Pepijem Lebrehtom
Pogovarjamo se z našimi duhovnimi
asistenti	30	🕊	Pravičnost in mir
Pločevinke naše vsakdanje
Dobrodošlica tujcu
17	👨👩👧👦	Iz naših družin
P. Janez Šamperl OFMConv
Znani iz Frančiškovega svetnega reda
Dante Alighieri	34	✝	Korenine in sadovi
Življenje svetega Frančiška
19	👨👩👧👦	Frančiškov svetni red
Vipavski križ, duhovne vaje za FSR
Utrinki s srečanja FSR, FO in FRAMA	36	✝	Sveta dežela
Nagovor nuncija na občnem zboru 2010
Občni zbor na Brezjah
Romanje v Makedonijo in Bolgarijo
Romanje na Poljsko in Litvo

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbff/

Za založbo: Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora: Janez Papa OFM (glavni in odgovorni urednik)
Mihael S. Vovk OFM (Frančiškova duhovnost)
Peter Skoberne FSR (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red)
Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Fotografija na naslovnici: Gašper Furman

Opis naslovnice: Množica duhovnikov na slovenskem Evharištičnem kongresu v Celju.

Logotip rubrik: Aleš Porenta

Oblikovanje in priprava: Tina Prinčič, Založba Brat Frančišek

Tisk: Mond grafika d.o.o., Brezovica

Naklada: 2400

Naslov uredništva: Kūzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25 ali 040-644-164;

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; faks 01 24 29 313;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na: Narodni svet FSR Slovenije, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana

TRR 5156-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-10

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

S poštljiv odnos sv. Frančiška do duhovnikov izhaja iz dejstva, da po njihovih rokah in izgovarjanju posvetilnih besed na oltar stopa Jezus sam. In zato jih želi spoštovati in jim biti pokoren. Kako na pomen duhovnikov gledamo Frančiškovi bratje in sestre, si preberite v razmišljanju sestre Barbare in brata Mateja.

V nadaljevanju lahko vidimo vlogo in pomen duhovnika kot teologa, oznanjevalca in pričevalca, o čemer nam spregovorijo razmišljanja papeža Benedikta XVI. o sv. Antonu Padovanskem, p. Pepija Lebrehta o misijonarjenju in p. Janeza Šamperla o duhovni asistenci pri FSR.

Besede mičejo, zgledi vlečejo – kako živeti svoje krščanstvo in hojo po zgledu sv. Frančiška v svetu, ki se spreminja. Poglejmo si primer Danteja Alighierija, ki je živel v burnih časih visokega srednjega veka v Italiji.

Dandanes pa se na izzive časa pripravljamo tudi z duhovnimi vajami in raznimi srečanji, ki nas oblikujejo in nam pomagajo izbirati prave poteze. Prepričajte se, kako so se imeli na duhovnem vikendu bratje in sestre FSR ter kako je bilo na srečanju FSR in festivalu FO in FRAME na Ptujski gori.

Neprestane spremembe v svetu nas na nek način silijo v iskanje novih načinov. Ne moremo in ne smemo se preveč konzervirati ali upločeviniti. Več o tem pa preberite v prispevku p. Jerneja Kurinčiča.

Potovanje je način preživljanja časa o čemer lahko vedno znova prebiramo v rubriki Sveta dežela, ki tokrat spregovori o romanju v Makedonijo in Bolgarijo.

Spremembe so torej potrebne in govorijo o živosti. To poletje so spremembe doletele tudi našo in vašo revijo Brat Frančišek, saj vlogo glavnega in odgovornega urednika prevzema dosedanji sodelavec v rubriki Pravičnost in mir – p. Jernej Kurinčič. Ob tem se najprej zahvaljujem vsem bralcem in bralkam za dosedanje podporo pri delu, njemu pa želim uspešno vodenje revije! Vse dobro!

br. Janez Papa

Mir in vse dobro, bratje in sestre. In tako je enega izmed dosedanjih urednikov rubrik, ki to niti ni bil tako zelo dolgo, doletelo, da je postal sam glavni urednik Temu se v službi baje reče napredovanje, in sem prav veselo ponosen, pa čeprav sam razumem to nalogo bolj kot služenje in ne toliko kot službo. Sam sem že od najmlajših let zelo rad pisal, tudi po navdihu svojega očeta, ki mi je pomagal sestavljati moj prvi dnevnik, kdaj kaj napisal namesto mene ali včasih iztrgal kakšen list. Potem se je kmalu cela družina lahko veselila mojih zgodbic, ki pa so bile večinoma precej tehnično navdihnjene, saj so se zgledovale po mojem tedaj najljubšem branju, enciklopediji "Od pešca do rakete". Bolj humanistično vejo pisanja sem odkril dokaj pozno in nekako v povezavi s šolsko prisilo. Vmes sem malce urednikoval različna skavtska glasila, odkar sem pri frančiškanih pa pravzaprav samo napisal sem in tja kakšen člančič. Do pred kratkim, ko sem skorajda istočasno postal član uredniškega odbora revije za kulturo in duhovnost "Tretji dan" in pa urednik naše revije na področju "miru, pravičnosti in ohranjanja stvarstva". Želim si, da bi skupaj uspeli revijo Brat Frančišek oblikovati v trdno vez našega bratstva in sestrinstva in živ izvir bogastva besede za vse nas.

br. Jernej Kurinčič

Frančiškov odnos do duhovnikov

Piše: s. Barbara Babšek FBS

Duhovnik. Tisti, ki je poklican, ki ga je Gospod izbral izmed mnogih, ga povabil na delo v svoj vinograd, tisti, ki je na to povabilo odgovoril pritrdilno in se z vso pripravljenostjo dal na razpolago služanju Bogu in ljudem. To je sveto in vzvišeno poslanstvo. In vendar se zdi, da je ravno danes duhovnik tako rekoč na prepihu javnosti. Skozi kako različna očala ljudje dandanes vidijo ta poklic. Nekateri duhovnike gledajo kot ljudi, vredne globokega spoštovanja. Drugi v njih gledajo nespametne, za časom zaostale osebe, ki sledijo nekim preživelim oblikam življenja. So ljudje, ki v njih gledajo tiste, ki se darujejo za svoje bližnje. So takšni, ki v njih gledajo potencialne kriminalce in iztirjence ... Lahko bi našli še mnoga takšna in drugačna očala – črna in rožnata. Nekatera oblikovana na osnovi osebnih izkušenj, vzgoje, druga na osnovi govoric, tretja na osnovi medijev. Danes je virov informacij že kar preveč, resničnost teh informacij je mnogokrat dvomljive narave, med njimi so celo rezultati spletk in podtikanj, a vendar imajo tolikšno moč.

Frančišku se ni bilo potrebno toliko ukvarjati z medijskimi slikami duhovnikov, zagotovo pa ni mogel mimo govoric. Čas, v katerem je živel, ne spada ravno v najlepša obdobja Cerkve in razkol med bogatimi in revnimi je bil viden tudi v Cerkvi sami. In vendar, Frančišek je oblikoval globoko spoštovanje do duhovnika, saj v njem vidi najprej človeka, poslanega od Boga, ki mu je zaupano najvzvišenejše poslanstvo – da sme posvečevati in deliti presveto telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa. Tako v Opominih zelo

jasno izrazi svoje spoštovanje do duhovnikov:

»Nato mi je Gospod dal in mi daje tolikšno vero v duhovnike, ki živijo po uredbi svete rimske Cerkve, in to zaradi njihovega posvečenja, da se hočem zateči k njim, če bi me preganjali. In če bi imel tolikšno modrost, kakor jo je imel Salomon, pa bi našel revne duhovnike tega sveta, nočem proti njihovi volji pridigati po župnijah, kjer bivajo. Njim in vsem drugim hočem vedno izkazovati spoštovanje, ljubezen in čast kakor svojim gospodarjem. In nočem v njih videti greha, ker prepoznam božjega Sina v njih in oni so moji gospodarji. To delam zato, ker na tem svetu od najvišjega božjega Sina ne vidim telesno ničesar razen njegovega najsvetejšega telesa in njegove najsvetejše krvi; to namreč oni prejemajo in samo oni delijo drugim. In hočem te svete skrivnosti nad vse častiti, spoštovati in shranjati na dragocenih krajih. Napisana sveta imena in njegove besede, ki bi jih našel kjerkoli na neprimernih krajih, hočem zbirati in prosim, naj se zbirajo ter ohranjajo na častnem kraju. Vse teologe in tiste, ki oznanjajo najsvetejšo božjo besedo, moramo spoštovati in častiti, ker nam delijo duha in življenje« 2FOp 8-15.

Marsikatera izmed teh misli danes zveni tuje, saj se zagovarja kritičnost, ki ne dopušča več drže, v kateri ne bi hoteli videti greha, kakor se je odločil Frančišek. Včasih imam občutek, da smo zajadrali v drugo skrajnost in gledamo le še grehe in napake. Sprašujem se, kje je zdrava sredina ... Duhovnik je vendar tisti, ki v našo vsakdanjost prinaša Boga, ki deli milosti po zakramentih in lajša mnoge stiske – tudi iz lastnih izkušenj dobro vem, kako pomembna in dragocena je pomoč duhovnika za osebnostno in duhovno rast. Daje lahko več, kot kateri koli terapevt – ima oblast podeljevati zakramente, po katerih v življenju človeka deluje Božja milost. Po svoji službi je prvi glasnik Boga na svetu. Ravno zato se mi zdi, da zanj še bolj velja, da je luč, da je mesto na gori, ki se ne more skriti (prim. Mt 5,14), saj ga je Gospod poklical za svojega delavca, glasnika. Tukaj vidim pomen

drže osebne odgovornosti, ki jo nosi vsakdo izmed nas, saj se vedno znova odločamo med dobrim in slabim, ko hodimo skozi življenje. Naše odločitve se odražajo v našem življenju in s svojim življenjem svetimo drugim. Tudi Frančišek ni pozabil, da veličina duhovnika ni sama po sebi umevna, ampak se mora zanj truditi s svojimi odločitvami za dobro. Brate duhovnike tako opozarja, da se morajo truditi za svojo svetost, ki jo služba, ki jo živijo in v katero so poklicani, od njih zahteva:

»Zavedajte se svojega dostojanstva, bratje duhovniki, in bodite sveti, ker je on svet (3Mz 11, 44). In kakor vas je Gospod Bog zaradi te službe počastil bolj kakor vse druge, tako tudi vi njega bolj ko vsi drugi ljubite, spoštujte in častite« 2Fp 31.

Naj bodo te besede spodbuda duhovnikom in nam vsem, da bomo s skupnimi močmi gradili Božje kraljestvo.

Piše: br. Matej Štravs OFM Cap

Če prava mina že devet let, odkar sem postal duhovnik, se še vedno živo spominjam dneva svojega posvečenja. Ko sem kot diakon skupaj z drugimi diakoni stopal v ljubljansko stolnico k sveti maši, med katero smo bili posvečeni v duhovnike, je bilo v meni kar nekaj negotovosti in tudi malo strahu. Ko se je začel obred duhovniškega posvečenja in smo diakoni ležali na tleh, cerkev pa je za nas molila litanije, sem Boga prosil za

pomoč in varstvo in tedaj mi je bilo globoko v duši razodel: »Ne boj se! Jaz sem na tvoji strani.« Ta misel, to Božje zagotovilo, da Bog ni naš nasprotnik, ampak je na naši strani in nas blagoslavlja, me spremlja v vsem mojem duhovniškem življenju. Zelo dobro se zavedam, da sem tudi jaz samo človek z vsemi svojimi napakami, toda iskreno zaupanje v Boga in v njegovo dobrotno pomoč je tisti močni steber, na katerem stoji vse moje duhovniško življenje.

Bogu sem iz srca hvaležen za vsa ta leta duhovništva in za njegovo pomoč, ki mi jo iz dneva v dan naklanja. Sem brat kapucin in zadnjih pet let službujem v župniji Ptuj sv. Ožbalt. Ko pogledam na svoja duhovniška leta, lahko najprej rečem, da mi je Bog doslej že velikokrat pomagal. Z Božjo pomočjo in s pomočjo ljudi, s katerimi živim, sem kot duhovnik naredil tudi kakšno stvar, za katero sem, preden sem postal duhovnik, mislil, da je ne zmorem. Kot duhovnik čutim, da določene stvari v življenju lahko storimo sami, nekatere stvari v življenju pa je treba izmoliti in izprositi pri Bogu. V veliko oporo in veselje mi je, ker vem, da še posebno nekateri starejši ljudje v naši župniji za nas

duhovnike redno molijo. Ko grem na primer s prvoobhajanci na duhovne vaje in se staršem in župniji priporočimo v molitev, večkrat čutim, kako nam Bog zares pomaga, kako nas povezuje in kako iz teh otrok, ki jih skupaj z animatorji spremljam, prihaja pristno in iskreno veselje.

Še posebno svet trenutek v mojem duhovniškem življenju je vsakdanja sveta maša. Ko poklekнем pred posvečeno hostijo, se skušam iskreno zavedati, da zares klečim pred Bogom. V radost mi je, ker vem, da sem samo reven in nesposoben človek, pa vendar Bog po mojih besedah prihaja na oltar in se daje ljudem v jed. Ob tem me nagovarjajo misli sv. Frančiška Asiškega, ki v Pismu celotnemu redu pravi: »Vsak človek naj bo v strahu, ves svet naj trepeče in nebo naj se raduje, kadar je na oltarju v duhovnikovih rokah Kristus, Sin živega Boga ... Nič torej od svojega ne pridržite sebi, da vas popolnoma sprejme On, ki se vam vsega daje.«

Kot duhovnik sem najbolj srečen, ko mi uspe komu pomagati. Spominjam se, ko sem pred nekaj leti obiskoval bolnike v domu za starejše občane in mi je neka starejša gospa rekla: »Stopite še h gospe

v sosednjo sobo, mislim, da je v stiski. Pravi, da lahko pridete.« In ko sem stopil k njej, mi je povedala: »Moje življenje se bliža koncu, nekaj težkih stvari me bremeni, že več desetletij nisem bila pri spovedi, sedaj pa se želim spraviti z Bogom.« In ko se mi podelil odvezo in ji zagotovil, da ji bo Bog vse odpustil, je po njenem licu pritekla solza sreče. Rekla je: »Sedaj bom po dolgem času lahko spet mirno spala.« Nekaj dni zatem se je res tiho poslovila od tega sveta. Tedaj sem se globoko zavedal, kaj pomeni, če nekdo, ki odhaja s tega sveta, odhaja na pot v večnost spravljen z Bogom. Spoznal

sem, da Bog po duhovniku lahko marsikomu prinese mir in tiho srečo.

»Življenje nam je darovano, zaslužimo ga s tem, da ga darujemo za druge,« je zapisal indijski mislec Tagore. In res, Bog nas je ustvaril zastonj, podaril nas je samim sebi. Zaslužimo, da smo, čeprav tega ne bomo nikoli odslužili. Nismo najdenčki, ki bi bili vsem odveč, ampak smo vsi pri Bogu izbrani in dragoceni. Bog nas je po ljubezni staršev poklical v življenje. Preprosto je hotel, da smo. Šele ko se zavedamo, da nas je Bog prvi, neskončno, do konca ljubil, lahko ljubimo tudi mi, šele tedaj lahko v veliki hvalnosti podarimo in razdamo svoje življenje.

BENEDIKT XVI. SPLOŠNA AVDIENCA

Dvorana Pavla VI. Sreda, 10. februarja 2010

Sv. Anton Padovanski

Dragi bratje in sestre!

Pred štirinajstimi dnevi sem predstavil lik sv. Frančiška Asiškega. Danes pa bi želel spregovoriti še o enem svetniku, ki pripada prvi generaciji manjših bratov, o Antonu Padovanskem ali – kot ga tudi imenujejo – Lizbonskem, če ga označimo z njegovim rojstnim mestom. Gre za enega najbolj priljubljenih svetnikov v vsej katoliški Cerkvi, ki ga ne častijo samo v Padovi, kjer so mu zgradili sijajno baziliko, kjer počiva njegovo telo, ampak po vsem svetu. Vernikom so pri srcu slike

in kipi, ki ga predstavljajo z lilijo, znamenjem njegove čistosti, ali z Detetom Jezusom v rokah v spomin na čudežno prikazanje, ki ga omenjajo nekateri literarni viri.

Anton je pomembno prispeval k razvoju frančiškanske duhovnosti s svojimi izjemnimi darovi razumnosti, ravnovesja, apostolske vneme in predvsem mistične gorečnosti.

VvKo je postal provincialni predstojnik manjših bratov v severni Italiji, je nadaljeval s službo pridiganja in jo izmenjeval z vodstvenimi dolžnostmi. Ko je zaključil službo provinciala, se je umaknil v bližino Padove, kamor se je že večkrat zatekel. Komaj leto kasneje je umrl pred mestnimi vrati 13. junija 1231. Padova, ki ga je prisrčno in spoštljivo sprejela za življenja, mu je za vselej izkazala čast in predanost. Sam papež Gregor IX., ki ga je, potem ko ga je slišal pridigati, označil kor »skrinjo zaveze«, ga je

razglasil za svetnika komaj leto dni po smrti leta 1232, tudi zaradi čudežev, ki so se zgodili na njegovo priprošnjo.

V zadnjih letih življenja je Anton zapisal dve zbirki govorov z naslovoma »Nedeljski govori« in »Govori o svetnikih«. Namenjeni so bili pridigarjem in učiteljem na teoloških šolah reda manjših bratov. V teh govorih razlaga svetopisemska besedila, ki jih nudi bogoslužje, in uporablja patristično-srednjeveško eksegezo štirih pomenov: dobrednega ali zgodovinskega, alegoričnega ali kristološkega, tropološkega ali moralnega in anagoškega, ki usmerja k večnemu življenju. Danes spet odkrivamo, da so ti štirje pomeni razsežnosti enega samega pomena Svetega pisma in da se Sveto pismo upravičeno razlaga po teh štirih razsežnostih njegove besede. Govori sv. Antona so teološko-homiletična besedila, v katerih odmeva živo pridiganje; v njih Anton predstavlja pravi načrt krščanskega življenja. Govori vsebujejo tako bogat duhovni pouk, da je častitljivi papež Pij XII. leta 1946 Antona razglasil za cerkvenega učitelja in mu dodelil

naziv »evangeljski učitelj«. Ker iz Antonovih spisov sijeta svežina in lepota evangelija, nam njihovo branje še

danes lahko prinaša veliko duhovno korist.

V teh govorih sv. Anton govori o molitvi kot o ljubezenskem odnosu, ki sili človeka, da se prijazno pogovarja z Gospodom, in tako ustvarja neizrekljivo veselje, ki ljubko odeva dušo v molitvi. Anton nas spominja, da molitev potrebuje ozračje tihote, ki ne sovпада z odmikom od zunanjega hrupa, ampak je notranje izkustvo, ki teži k odstranitvi raztresenosti, ki jo povzročajo skrbi duše, in tako ustvarja tihoto v sami duši. Po nauku tega slavnega frančiškanskega učitelja se molitev členi v štiri obvezne drže, ki jih Anton opredeli v svoji latinščini kot: *obsecratio, oratio, postulatio, gratiarum actio*. To bi lahko prevedli takole: zaupljivo odpreti svoje srce Bogu, kar je prvi korak pri molitvi, ne preprosto začeti z besedo, ampak odpreti srce Božji navzočnosti; potem se prisrčno pogovarjati z njim in ga gledati navzočega pri sebi; in potem – nekaj čisto samoumevnega – predstaviti mu svoje potrebe; slednjič pa hvaliti ga in se mu zahvaljevati.

V tem nauku sv. Antona o molitvi razbiramo eno značilnih potez frančiškanske teologije, ki jo je začel, to je vloga, dodeljena Božji ljubezni, ki vstopa v svet čutenj, volje, srca in ki je tudi izvir, od koder vre duhovno spoznanje, ki presega vsako drugo spoznanje. Ko ljubimo, spoznavamo.

Anton še piše: »Ljubezen je duša vere, oživlja jo; brez ljubezni vera umre« (*Sermones Dominicales et Festivi II*, Messaggero, Padova 1979, str. 37).

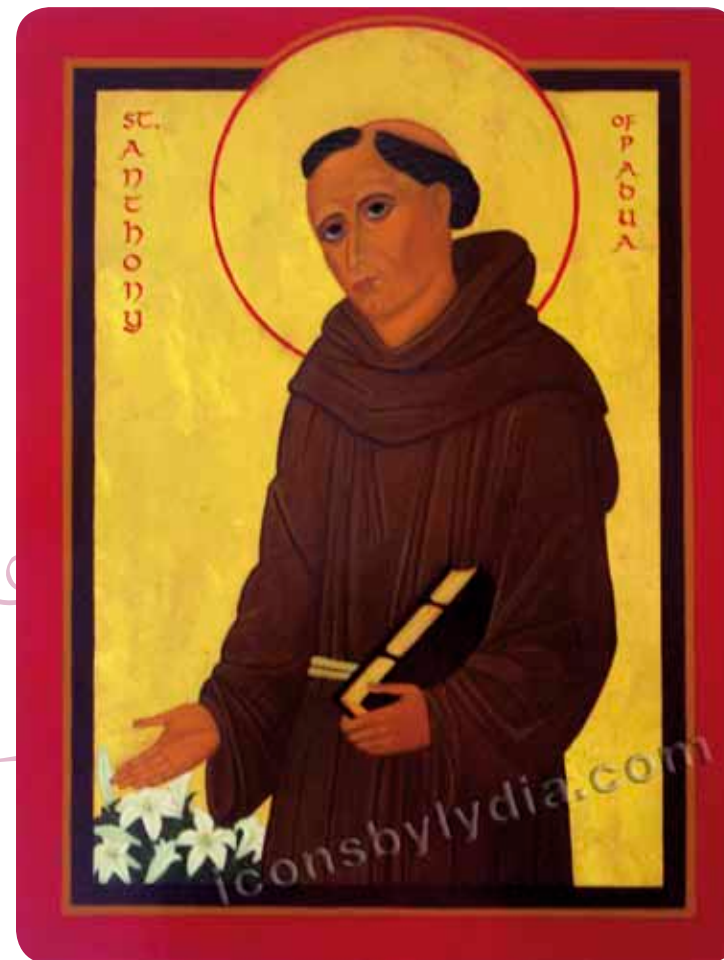
Samo duša, ki moli, lahko napreduje v duhovnem življenju; to je najbolj priljubljena tema Antonovih pridig. Dobro pozna pomanjkljivosti človeške narave, našo nagnjenost k padcu v greh, zato nenehno spodbuja, naj se bojujemo s težnjami po pohlepu, napuhu, nečistosti in raje živimo kreposti ubožstva in velikodušnosti, ponižnosti in pokorščine, čistosti

in nedolžnosti. Na pragu 13. stoletja, ko so se prerajala mesta in je zacvetela trgovina, je raslo tudi število ljudi, brezčutnih za potrebe revežev. Zato je Anton večkrat povabil vernike, naj pomislijo na resnično bogastvo – bogastvo srca, ki nas dela dobre in usmiljene in nam nabira zakladov za nebesa. »O bogatini,« jih je spodbujal, »spoprijateljite se ... z reveži, sprejmite jih v svoje hiše: potem vas bodo prav oni, reveži, sprejeli v večna bivališča, kjer je lepota miru, zaupanje varnosti in bogat pokoj večne potešenosti« (*prav tam.*, str. 29).

Kaj ni prav to, dragi prijatelji, zelo pomemben pouk tudi danes, ko finančna kriza in hudo gospodarsko neravnovesje siromašita nemalo ljudi in ustvarjata revščino? V okrožnici *Caritas in veritate* sem spomnil: »Gospodarstvo potrebuje za pravilno funkcioniranje etiko, in to ne kakršnekoli etike, ampak etiko, ki je prijazna do človekove osebe« (št. 45).

Anton kot dober Frančiškov učenec vedno postavlja Kristusa v središče življenja in mišljenja, delovanja in oznanjanja. To je še ena značilna poteza frančiškanske teologije: kristocentričnost. Rada razmišlja in vabi h kontemplaciji skrivnosti Gospodove človeškosti, človeka Jezusa, še posebno skrivnosti rojstva. Bog, ki je postal otrok, se nam je predal v roke: ta skrivnost zbuja čut ljubezni in hvaležnosti do Božje dobrote.

Po eni strani Antonu navdihuje misli hvaležnosti do Boga rojstvo, ta osrednja točka Kristusove ljubezni do človeštva, po drugi pa tudi pogled na Križanega. V tem vidi, kako Bog ceni človeško osebo, tako da lahko vsi, verni in neverujoči, v Križanem in v njegovi podobi najdejo pomen, ki obogati življenje. Sv. Anton piše: »Kristus, ki je tvoje življenje, visi pred teboj, da bi ti gledal na križ kot v zrcalo. Tam boš lahko spoznal, kako smrtonosne so bile tvoje rane, ki jih ne bi moglo ozdraviti nobeno zdravilo razen krvi Božjega Sina. Če boš dobro pogledal, se boš lahko zavedel, ko-

zanj vredni tolikega njegovega trpljenja; tako se vse človeško dostojanstvo pokaže v ogledalu Križanega in je pogled nanj vedno vir priznavanja človekovega dostojanstva.

Dragi prijatelji, naj Anton Padovanski, ki ga verniki tako častijo, posreduje za vso Cerkev in zlasti za tiste, ki se posvečajo pridiganju. Prosimo Gospoda, naj nam pomaga, da se bomo naučili nekaj večšine sv. Antona. Pridigarji naj poskrbijo, da bodo, ko se navdihujejo pri njegovem zgledu, povezali trden in zdrav nauk, iskreno in gorečo pobožnost ter silovitost v posredovanju. V letu duhovništva molimo, da bi duhovniki in diakoni skrbno opravljali svoje poslanstvo oznanjevanja in podanašnanja Božje besede vernikom, zlasti s pomočjo bogoslužnih homilij. Naj bodo te učinkovita predstavitev večne Kristusove lepote, prav kakor je priporočal Anton: »Če oznanjaš Kristusa, on

likšno je tvoje človeško dostojanstvo in tvoja veljava ... Nikjer drugje se človek ne more bolje zavedati, koliko velja, kot tedaj, ko se pogleda v ogledalo križa« (*Sermones Dominicales et Festivi* III, str. 213-214).

Ko premišljujemo te besede, lahko bolje razumemo pomen podobe Križanega za našo kulturo, za naš humanizem, ki se je rodil iz krščanske vere. Prav ko gledamo Križanega, vidimo, kakor pravi sv. Anton, kolikšna sta človeško dostojanstvo in človekova veljava. Nikjer drugje ni mogoče razumeti, koliko velja človek prav zaradi tega, ker nas Bog dela tako pomembne, nas vidi tako pomembne, da smo

mehča trda srca; če ga kličeš, osladi grenke skušnjave; če misliš nanj, ti razsvetli srce; če ga bereš, ti nasiti duha« (*Sermones Dominicales et Festivi* III, str. 59).

Prevedel
br. Miran Špelič

Pogovor s p. Pepijem Lebrehtom

Kakšen je bil tvoj prvi vtis, ko si prišel v Benin, in si spoznal tamkajšnje razmere?

Vtiso je bilo veliko in na različnih ravneh. Najprej sem dobil vtis o ljudeh: njihov način mišljenja, govorjenja, obnašanja, dela in odločanja je bil povsem drugačen, zame tuj in neprimerljiv s tistim, kar sem do takrat živel in poznal. Rekel bi, da sem doživil kulturni vakuum. Mnogi prvi znanci niso znali francoščine, tako da smo se sporazumevali le po prevajalcu. Nisem mogel verjeti, da so razlike tako velike. Večkrat sem se počutil kot v daljni zgodovini, o kateri sem bral v knjigah, in v »brezprostorju«, kjer se ni bilo mogoče ničesar oprijeti. Kmalu sem se srečal tudi z materialno revščino, pa duhovno, ki sta bili obe zelo boleči. Večina ljudi je bila nepismena, duhovno brez kultiviranja, zato niso videli nič dalj od čukutuja, njihove domače pijače, ki jih je opijanjala, in od vsakodnevnih majhnih užitek. Kaj več jih ni zanimalo in niso iskali. Lepo jim je bilo v njihovem majhnem svetu in niso imeli nobenega interesa

vstopiti v višji duhovni svet resnice in lepote. To je bila velika kulturna sprememba, ki sem jo v sebi moral preživeti. Po dobrih šestih mesecih sem vsaj nekoliko vstopil v nove razmere in že začel uživati v toplini prvih poznanstev in prijateljskih odnosov, zlasti s srednješolci, ki so stanovali v internatu našega misijona.

Ljudje so bili vseskozi izredno prijazni, preprosti, naklonjeni, gostoljubni, tako da mi je to pomagalo pri vživljanju v novo kulturo. Vse sem doživljal izredno lepo, zanimivo, izzivalno. Užival sem v njihovih domačih pesmih, ritmih, plesih, v človeški toplini in v preprostosti medčloveških odnosov. Slednji so pa bili zame večkrat – zaradi urejanja le-teh po običajih in ne po osebnem odnosu zaupanja in sporazumevanja – težki, zapleteni, skrajno čudni, celo neumni in suženjski. Živeli so jih v skladu z njihovimi običaji. Drugačne so bile seveda tudi podnebne razmere (deževna in sušna doba), pokrajina, ceste (ravno takrat so začeli polagati prvi asfalt), življenje brez elektrike, brez TV, brez telefona, drugačna prehrana (vesel sem odkril pestro paleto tropskega sadja)... Vse to je bilo skrajno lepo, zanimivo, izzivalno... Prišla je tudi prva malarija z visoko vročino in bruhanjem... In še in še bi lahko opisoval. Vtisi so bili lepi, težki in potem jih je bilo potrebno urediti, premisliti in začeti vsakodnevno delo

in poslanstvo misijonarja. Slednje je vsebovalo vse dejavnosti za človekovo telo in duha.

Kakšna je razlika v obnašanju mladine v Beninu z našo »evropsko« mladino?

Po eni strani razlike so, po drugi pa jih ni. Razlike so v tem, da so – na splošno govoreno – zelo veseli, hvaležni za najmanjšo stvar, skromni, ponižni, nežni, ljubeči, verni. Prisiljeni so se boriti za preživetje in za zadovoljevanje osnovnih življenjskih potreb (doma in v šoli). Radi imajo ples, afriško moderno glasbo, druženje, osebno higieno in čiščenje prostorov, lepe frizure in obleke. So navdušeni nad športniki, glasbeniki. »Vsekani« so na modo. Kar je moderno, modno, to hočejo imeti in nositi. V sprejemanju tega, kar prihaja iz Zahoda, so zelo nekritični, kar je škoda. Razmišljajo: ker prihaja iz Zahoda, je gotovo dobro, pa čeprav (vsaj nekateri) pozneje vendarle vidijo, da temu ni vedno tako. Tako so mnogi zaradi zahodnjaških zablod zabredli v spolna ponižanja, do AIDSa, do splava in podobnega trpljenja. Včasih imajo občutek

manjvrednosti pred vsem, kar je bel človek, zlasti z njegovo tehnično in znanstveno močjo. Takrat sebe ne cenijo dovolj. Včasih pa so prav do belca, ki jih je koloniziral (v Beninu so to bili Francozi) izredno kritični, celo sovražno razpoloženi. So radovedni in željni najnovejših tehničnih pridobitev: avtov, motorjev, prenosnih telefonov, računalnikov, fotoaparátov, internetne povezave. So kritični do napak, starejših, čeprav imajo istočasno do njih strašno spoštovanje in ubogljivost, saj imajo avtoriteto in avtoriteto je potrebno spoštovati, pa naj bo kakršnakoli že. Tako lahko vidimo, da so v marsičem izredno podobni »evropski« mladini, ali katerikoli mladini po svetu. Pri mladih Beninčanah mi je bila najbolj všeč njihova neposrednost, veselje, odprtost, pogled na drugega brez predsodkov, pripravljenost za akcijo, za učenje. Navdušeni so za dobro in požrtvovalni za dobro.

Kakšno je tvoje mnenje o slovenski mladini? Ali misliš, da se zavedajo prednosti, ki jim jih ponuja Slovenija?

Pred kratkim sem prišel iz Benina, zato v živo začetim (po eni strani) drugačnost slovenske mladine. Slovenski mladini gre – materialno gledano – predepo, zato nima tako velikega življenjskega naboja, trdoživosti, trdnosti. Z lahkoto dobijo, kar potrebujejo za življenje, za šolo. Starši jim »vse« nudijo. V Beninu se je potrebno za vse boriti in to na življenje in smrt: mnogokrat za golo preživetje. Za to, kje boš spal, kaj boš jedel, kako boš izbrskal denar za šolanje. Nič ni podarjeno, za vse se mora mlad človek v glavnem sam boriti. V starših v večini primerov nimajo trdne opore. Nimajo zdravstvene varnosti.

Iz obnašanja med nekaterimi mladimi v Sloveniji lahko sklepam, da se ne zavedajo, kako veliko jim njihove družine in družba kot taka dajejo (vsaj v zadovoljevanju temeljnih življenjskih potreb). Res pa je, da jih prav ta družba po drugi strani tudi zaslužuje, ko jih ne podpira, da bi enkratno mladost živeli za prave vrednote: delavnost, čistost, prijateljstvo,

skromnost, požrtvovalnost, dobroto, treznost, mir vesti, vernost, duhovnost, moralnost in jih dela odvisne v potrošniškem načinu mišljenja in življenja... Duhovne vrednote so pred snovnimi in to se mladim večkrat zakriva, oz. se jih slepi, da bodo srečni, če bodo IMELI, LASTILI, GO-SPODOVALI. V tem pa resnične in trajne sreče ni. Sreča je v BITI velik v dobrem, živeti v skladu z Božjo podobo, ki jo nosi v sebi vsak človek.

Kaj meniš, da bi lahko ljudje v Beninu spremenili glede na njihove razmere, pa tega ne storijo?

Spremenili bi lahko svoj odnos do lastnega vseobsegajočega in zlasti ekonomskega razvoja. Lahko bi odpravili pasivnost v reševanju družbeno-ekonomskih problemov, nedelavnost, podkupljivost, nesmiselno stavkanje v šolah, površnost, prosjačenje, neizkoriščanje lastnih naravnih in intelektualnih zmogljivosti, zavist do uspešnih v družbi, kvarjenje nravi (moralnih norm), ki jih je prinesla tradicija in so dobre (krščanstvo pa jih še plemeniti). Lahko bi bolje izkoristili zemljo in dokaj ugodno geografsko lego, ki omogoča razvoj kmetijstva, poljedelstva, govedoreje, sadjarstva... In še in še. Lahko bi še bolje spoštovali in vrednotili ženo in otroke (v smislu, da bi jim dali bolj resno vzgojo), lastno zgodovino, kulturo. A človek je skrivnost v dobrem, pa tudi v slabem. Nekaterih stvari, za katere ve, da so dobre in potrebne (tako na osebni kot na družbeni ravni), ne uspe uresničiti, se dvigniti iz ustaljenih slabih stvari, razvad. Ne more se spremeniti na bolje. Ostane vedno le pri neuresničljivem pogojniku: rad bi, da bi..., to bi bilo potrebno... So pa tudi v beninski družbi veliki ljudje, ki v svojem okolju in pri svojem delu uspejo izstopiti iz običajnosti in s svojo genialnostjo in delavnostjo marsikaj spreminjajo.

Kaj je otrokom in mladim v Beninu pomembno v življenju in za kaj se trudijo?

Na to sem delno že odgovoril malo prej. Mogoče bi dodal še to: pomembno jim je biti skupaj. Se družiti, se pogovarjati, se igrati (nogo-

met in druge igre), peti, plesati, poslušati glasbo, se dobro učiti v šoli (priti do mature, ali nekega poklica, saj je v tem veliko upanje za boljši jutri), pripravljati šolske naloge skupaj s sošolci, biti zdrav (ne imeti AIDS, tifus, malarijo, meningitis), imeti kaj za pod zob in za šolo, biti s starši v družini. Družina je zanje kapitalnega pomena, brez nje ne morejo obstajati. Hudo je, ko je družina preizkušena z boleznijo (ali čim drugim), ko je razbita, ali trpi notranje konflikte... Velik pomen ima Bog in urejen odnos do Njega.

Lahko na kratko opišeš svoja občutja, ko si mlade oz. ljudi v Beninu spoznal?

Tudi o tem sem nekaj že povedal. Mogoče še povzamem: v odnosu z mladimi imam najlepše občutke in doživetja. Med nami je bilo vedno veliko čisto preprostega veselja, šal, dela, načrtovanja, razpravljanja o osebnih in družbeno pomembnih stvareh, o Bogu, o veri, o smislu življenja. Rad sem imel njihovo prijetno nagajivost, radovednost, željo po znanju, poslušnost, zainteresiranost. Rad sem jih imel, ker znajo čisto ljubiti, brez zlaganosti, brez interesov. V mladostni negotovosti so bili tudi zelo krhki, zato sem jih v tem rad sprejemal, varoval, usmerjal k trajni varnosti, trdnosti. Prav posrečeni so bili tudi, ko se s čim niso strinjali v naših pogovorih in so me hoteli prepričati v stvari, ki ne držijo, ker pač niso resnične. Najlepša, najžlahtnejša občutja so vezana prav na odnos do teh mladih. Zgodilo se je tudi, da sem ob njih trpel, ker so pač tudi med mladimi slabi, pokvarjeni, zapiti, nemarni, celo hudobni...

Kaj je za njihovo kulturo značilno (običaji)? Po čem se njihovo življenje razlikuje od življenja mladih v Sloveniji?

Da, običaji so velikega pomena. Pravzaprav so še vedno v mnogih pomembnih odločitvah glavno gonilo razmišljanja in odločanja. Za vsako ceno so znotraj njihovih običajev in nočejo razmišljati, kaj je prav, bolje, bolj resnično, osrečujoče. To zanje ni važno. Potrebno se je v vsem držati le stoletnih običajev, pa četudi jih mladi niti ne razumejo in so včasih prav zaradi

njih tudi sami trpeli. Tako pač mora biti. To je zanimivost Afrike: mlad človek pravzaprav sam o sebi ne more odločati. Zanj odločajo starešine, starši. Odloča se skupaj v družini in ne kot posameznik. V bistvenih verskih stvareh, o iniciaciji, o pogrebu, celo o izbiri življenjskega stanu, o vrsti šolanja – o tem mlad človek ne odloča sam. Prepusti se staršem in starešinam, da zanj odločijo. On da le privolitev. Lahko pa seveda izrazi tudi svoje želje in hrepenenja, ki pa niso odločilna v odločanju.

Kaj si želel s svojim delovanjem v Beninu doseči?

Temeljni cilj je bil: pomagati ljudem spoznati Kristusa v Njegovi Cerkvi. Kristus človeka notranje osvobaja, osrečuje in naredi iz njega novega človeka, sposobnega (v družbi in posamično) živeti pravo spoštovanje do sebe, do drugih. Imeti delovno vnemo in pogum za razvoj svoje dežele, imeti ljubezen do bližnjih, notranjo trdnost v obvladovanju samega sebe (pred lažnimi vabami tega sveta). Biti dober človek, kristjan, državljan, pripraven za dobro opravljanje izbranega življenjskega stanu in poklica. Na S. Benina je oznanjevanje evangelija in Kristusa prisotno že čez 60 let in ugotavljamo, da se je življenje s prisotnostjo župnij, duhovnih centrov, radia, karitativne dejavnosti v mnogo čem bistveno spremenilo na bolje... Škoda le, da je število kristjanov doseglo komaj dobrih 20 % prebivalstva, tako ostajamo kristjani kot prenovitelji družbe v manjšini. Rad poudarim skupaj z domačimi škofi: zdravilo za vse družbene, družinske in osebne »bolezni« v Beninu je Kristus in njegov duh ljubezni. Ko bodo Beninčani tega sprejeli, bo družba ozdravljena. Problemi, ki tarejo Benin, obstajajo, ker v srcu (mišljenju, odločanju, hotenju) večina ljudi še ni naredila prehoda v novega človeka. Problemov ni zunaj človeka, marveč v njem. Ko je človek odrešen, neproblematičen, problemi izginjajo...

So mladi/otroci bili odprti za tvoje pobude oz. delovanja ali so bolj ali manj zaprti sami vase? Zakaj meniš, da je tako?

Tisti, ki imajo milost (zastonjski dar) spoznanja, kako Kristus z njegovim evangelijem človeka osvobaja in osrečuje, seveda naše pobude sprejemajo. V letu 2009 je bilo takih v naši župniji 29 (po večini mladih, srednješolcev), na približno 2.000 prebivalcev. Ostali pa so zaprti vase. To največkrat konkretno pomeni – zaprtost v brezbržnost do tega, kar se dogaja okoli njih, in v duhovno lenobo. Mnogi imajo namreč Kristusa in Evangelij radi, a niso pripravljeni se zanj odločiti, zapustiti staro življenje in začeti z njim novo življenje, življenje žrtev, dobrote in ljubezni. Tako pač ostanejo v svojem »mirnem«, zaspamem vsakdanjiku in živijo le za to, kaj bodo pojedli, spili, se imeli lepo. Mislijo le na to,

da bi jim bilo čudovito, dokler pač ne bodo umrli. Ti se seveda ne premaknejo in ostanejo v svojem majhnem svetu, na videz srečnem in nezahtevnem. Zakaj je temu tako? Zato, ker je človeško srce zelo skrivnostno. Nekateri vidijo takoj, da je vredno živeti za kaj več, za Nekoga in da je v tem pravi smisel in sreča. Drugi pa so zadovoljni z majhnim in nočejo na pot napora in rasti za več, za boljše, za bolj resnično (ne le zase, marveč tudi za druge). To je skrivnost zastonjskega Božjega daru vere in človekovega sodelovanja z Njim. To je osebna skrivnost vsakega človeka v razpetosti med časom in neskončnostjo, med biti in izginiti, med lenobo in delavnostjo, med smislom in nesmisлом, med vero in nevero...

Kaj bi za konec še sporočil ljudem iz »razvitih« držav?

Naj se zresnijo glede pogleda nase in na druge: znebijo naj se napuha in iskanja dobička (profita) na račun drugih, manj »razvitih«. Znanstveni in tehnični razvoj nič ne pomeni, če ni povezan z odnosom do Boga in v moralni odgovornosti do stvarstva in moralnih vrednot, norm. »Zahodni človek« je vedno večja nevarnost za Zemljo, saj je aroganten, napuhjen, brezbržen, trdosrčen (do revnejšega dela sveta), nenasičen (preveč porabi, požre – na račun celega planeta), nasilen v svojih zgrešenih ideologijah. »Zahodni človek« si domišlja, da ima pravico biti »polica« Zemlje in odločati o vsem, tudi o tem, kdo ima pravico bivati in kdo ne. Zahodni človek se mora znebiti potrošniškega razmišljanja in življenja, ker je to nevarno za ves planet in ker je to zgrešeno. Odpreti se mora skrivnosti življenja kot takega in še zlasti skriv-

nosti človeškega življenja. Slednje ni proizvod, je enkratni in preprosto minljiv (umrljiv) dar. Pred oči mi prihajajo starejši, pa tudi nekateri mlajši ljudje, ki sem jih srečeval na S. Benina: nepismeni, skrajno ubogi, brez kakršnega koli šolskega znanja, brez tehničnih sredstev in vendar so točno vedeli, v čem je bistvo človekove kratke poti na tem minljivem svetu in kaj so prave vrednote. Zato so imeli v sebi mir, zrelost, jasnost, duhovnost, predanost v Neskončnega, pravo spoštovanje vseh ljudi, brez kakršnekoli nadutosti. Smejali so se zablodam tega sveta. Goli so prišli in odšli s tega sveta, a polni moči in hvaležnosti za prejeta življenje. V to smer je treba iti, iskati, se graditi, zoreti – potem postajaš resnično razvit. To je prava razvitost... To je razvitost, ki nikogar ne ogroža in ki je za vse enako lepa, dostopna in odrešujoča.

Pogovarjala se je

Tjaša Tušek, dijakinja 2. letnika na II. Gimnaziji MB

Napovednik dogodkov

JULIJ – AVGUST 2010

- 1. – 3. 7. 2010 priprava za animatorje na Frančiškovem taboru
- 4. – 10. 7. 2010 A termin – NAJSTNIKI (11 do 15 let), manjše sestre in bratje frančiškani
- 5. – 25. 7. 2010 Vipavski Križ: Izkušnja poklicanosti, bratje kapucini
- 11. – 17. 7. 2010 B termin – OTROCI (6 do 10 let), manjše sestre in bratje frančiškani
- 18. – 24. 7. 2010 C termin – NAJSTNIKI (11 do 15 let), manjše sestre in bratje frančiškani
- 25. – 31. 7. 2010 D termin – OTROCI (6 do 10 let), manjše sestre in bratje frančiškani
- 1. – 7. 8. 2010 E termin – NAJSTNIKI (11 do 15 let), manjše sestre in bratje frančiškani
- 5. – 12. 8. 2010 Romanje v Assisi za mlade, bratje kapucini
- 8. – 14. 8. 2010 F termin – DRUŽINE, manjše sestre in bratje frančiškani
- 16. – 20. 8. 2010 G termin – nagradni **brezplačni** teden z izletom v neznano
za vse animatorje Frančiškovega tabora 2010

SEPTEMBER – OKTOBER 2010

- 3. – 5. 9. 2010 duhovni kapitelj FO in FRAMA, Piran
- 10. – 12. 9. 2010 Duhovne vaje za FSR, Kančevci
- 18. 9. 2010 Narodno srečanje odgovornih za vzgojo FSR
- 25. 9. 2010 Srečanje podpredsednikov, tajnikov in blagajnikov PB FSR Maribor
- 8. – 10. 10. 2010 Duhovne vaje za FSR, Kančevci
- 16. 10. 2010 tečaj Frančiškove duhovnosti na Ptuj

Pogovarjamo se z našimi duhovnimi asistenti

P. Janez Šamperl OFMConv

je rektor bazilike Marije zavetnice na Ptujski gori, dolgoletni narodni duhovni asistent FSR in duhovni asistent KB Slovenska Bistrica. Občasno sodeluje tudi na ljudskih misijonih, vsake toliko pa izpod njegovega peresa izide tudi kakšna knjiga ali knjižica.

P. Janez, kako se spominjate začetkov ponovnega »oživljanja« FSR v Sloveniji?

Ja ... to so lepi spomini. Bil sem mlad pater, poln idealov in frančiškovega zagona. Spominjam se srečanj v okviru tako imenovanega Narodnega sveta, ki smo jih imeli na Tromostovju. Takratni Narodni svet so sestavljali nekateri (starejši in stalni) duhovni asistenti, provinciali in provincialke ... laiki so bili dva ali trije. Osebo me je vedno (in me še danes) spremljala misel, ki sem jo že kot bogoslovec nešteto krat slišal od takratnega (zdaj že pokojnega) predsednika narodnega sveta Franja Gunžerja – namreč, **da bratje prvega reda ne skrbijo dovolj za Frančiškov tretji red.**

Sam pa sem kot mlad kaplan prav v FSR videl veliko priložnost za oznanjevanje v duhu in smeri, ki jo je načrtoval Frančišek. V času ponovnega »oživljanja« je bilo še nekaj frančiškanskih in kapucinskih navdušenih patrov (tukaj imata velik delež tudi p. dr. Miha Vovk in + p. Jože Kunšek). Saj smo delali skupaj »kot eden«!

Z izvolitvijo brata **Jakoba Emeršiča** za predsednika Narodnega sveta se je zares na novo začelo ...

Včasih nas zajame malodušje, češ da se nič ne premakne, da je večina bratov in sester starejših, da je premalo aktivnosti, mlajši ne pridejo zraven ... Kako po toliko letih doživljate FSR ali na kratko FSR nekoč in danes?

Menim in vidim, da tudi danes, ko smo prehodili 20-letno pot, še veljajo besede g. Gunžerja, da bratje prvega reda premalo skrbijo za FSR. Je že res, da je FSR dobil svojo (pre)potrebno strukturo, da se je v dobri meri osamosvojil. Vendar pa je vedno bolj jasno, da brez resnične duhovne in življenjske povezanosti z brati iz prvega reda ni lahko hoditi po poti FSR.

In napadajo nas skušnjave, da bi FSR moral nekaj biti, nekaj pomeniti, da bi se moralo nekaj (velikega) videti. Oče in naš brat Frančišek, ki je hotel vsem, ki mu sledimo, pokazati pot, pa ne tako ... On je želel biti **manjši**. Tako bratje in sestre v FSR po Konstitucijah v svetu živijo po logiki kvasa. Kvasa v testu ne vidimo, ima pa silno moč, da vse testo prekvasi. V tej zavesti ne bi smeli biti nikoli malodušni, saj lahko in moramo vedno v svet, v svoje okolje prinašati MIR IN DOBRO. To pa je veliko poslanstvo, ki ga morda svet ne vidi, zapisano pa je v Knjigi življenja.

Kar se pa tiče tega, da mladi ne pridejo zraven, gre za vprašanje duhovnega poklica. Niso vsi poklicani v FSR, pa še izmed poklicanih niso vsi izvoljeni ...

Kakšna je vloga duhovnega asistenta, kako vi osebno doživljate svojo službo?

Danes, ko nisem več »profesionalno« vezan na služenje FSR in ko me dnevno bombardir-

... brez resnične duhovne
in življenjske povezanosti
z brati iz prvega reda,
ni lahko hoditi
po poti FSR.

rajo premnoge dolžnosti in obveznosti, zopet vedno bolj slišim tisti glas, **da bratje iz prvega reda ne skrbijo dovolj za tretji red ...** Tega mi je resnično žal. Res pa je, da smo v preteklih 20 letih prehodili pot oddaljevanja (tudi po Konstitucijah) od duhovnega asistenta pa do ponovnega vračanja k bratom iz prvega reda. Nisem prepričan, da so stvari v prenovljenih Konstitucijah (ki so prinesle razkol v FSR) najbolj posrečeno rešene. Duhovni asistent tako rekoč nima nobene pravice pri odločanju pri volitvah, **ima pa samo dolžnosti**, kar mnogi bratje pa tudi provincialni ministri, ki so najbolj odgovorni za FSR, razumejo kot odiranje duhovnega asistenta na rob krajevnega bratstva (namesto, da bi bil v »srcu« bratstva).

Sam sem seveda presrečen in ponosen, da sem duhovni asistent krajevemu bratstvu (Slovenska Bistrica), ki ne živi v župniji, kjer

delujemo Frančiškovi bratje. Sposobni so in tudi živijo in načrtujejo sami. Rečejo pa mi, da se čutijo prikrajšane, ko med njimi ni duhovnega asistenta (če ne pridem). So zelo dejavni v župniji in v svojem mestu – pa še na Ptujski Gori, in ne muči jih malodušje (smeh).

Kje vidite prihodnost in poslanstvo FSR ozirom kje je naše mesto v svetu?

Vaše mesto vidim povsod, kamor koli v Cerkvu pogledam. Povsod moremo in moramo prinašati MIR IN DOBRO! Vsak glede na talente, ki jih je dobil. Posebno v jutrišnji Cerkvu (župniji), ko bo veliko pomanjkanje duhovnikov, vidim veliko poslanstvo FSR v življenju župnije, obiskovanju bolnikov, strežbi potrebnim, katehezi ... in v življenju nasploh, ki od slehernega Frančiškovega brata ali sestre zahteva, da živi v svetu – vendar ne od tega sveta.

Pogovor pripravila Mateja Trajbarič FSR

Vaše mesto vidim povsod,
kamor koli v Cerkvu pogledam.
Povsod moremo in moramo
prinašati
MIR IN DOBRO!

Dragi bralci in bralke revije Brat Frančišek!

Šestkrat na leto med vas prinašamo podobe iz življenja bratov in sester velike Frančiškove družine. Vse to samo po zaslugi vaših darov, ki nam zaenkrat še omogočajo redno izhajanje. V minulem obdobju (od 1. 4. 2010 do 31. 5. 2010) ste v ta namen darovali nekaj darov, ki pa še zdaleč ne dosegaajo vseh stroškov za vzdrževanje revije. Na vas se torej še enkrat obračam s prošnjo, da podprete naše izhajanje in omogočite revijo tudi tistim, ki sami ne zmorejo zanjo ničesar prispevati. **Bog povrni!**

p. Janez Papa, urednik

170,00	Vida Pogorelec	40,00	Marija Lesnik	18,00	Jelka Pakiž
130,00	Župnijski urad Sv. Jurij	30,00	Danica Klofutar	15,00	Petra Škvorc
108,90	Jože Škrabec	30,00	Ana Vidmar	15,00	Angelca Pikel
100,00	KB Šenčur	30,00	Rudi Zore	15,00	Ana Sobočan
50,00	Ferdinanda Vogelsank	20,00	Janez Stražar	12,00	Marija Žižek
50,00	Jožefa Zore	20,00	Marija Tavčar	10,00	Franc Lovrenčak
40,00	KB C. na Vrhe 2	20,00	Marija Vode	10,00	Lidija Jagodic

Znani iz Frančiškovega svetnega reda

Dante Alighieri

*Pred mano ustvarjene stvari le take
so kakor jaz, ki tu stojim za večno,
kdor vstopiš, pusti zunaj upe vsake.*

S temi verzi se začneja Pekel, prvi del Božanske komedije, po kateri je Dante, srednjeveški italijanski pesnik, najbolj znan. Malo manj pa je znano dejstvo, da je bil sam član Frančiškovega svetnega reda.

Dante se je rodil maja ali junija 1265 v vplivni florentinski družini. Sam je zatrjeval, da njegova rodbina izhaja od starih Rimljanov, vendar je njegov najstarejši sorodnik, ki ga je še znal imenovati, živel v 12. stoletju. Dantejeva mati, Donna Bella degli Abati, je umrla, ko je bil Dante star 5 ali 6 let. Oče se je zatem kmalu poročil oziroma začel živeti z Lapo di Chiarissimo Cialuffi, ki mu je rodila še dva otroka, Francesca in Tano.

O Dantejevi izobrazbi ni mnogo znanega, verjetno je študiral kar doma. Znano je, da je preučeval toskansko poezijo v času, ko se je na tem območju uveljavljala siciliska pesniška šola (*Scuola poetica siciliana*). Spoznal se je tudi s provansalskim pesništvom in z rimsko kulturo. Posebno je častil rimskega pesnika Vergila. V času, ko je bila Italija mozaik majhnih držav, lahko domnevamo, da je bil Dante intelektualec, ki je bil dobro na tekočem z mednarodnim dogajanjem.

Guido Cavalcanti, Lapo Gianni, Cino da Pistoia in Brunetto Latini so skupaj z Dantejem postali osrednji pesniki saldskega novega sloga (italijansko *Dolce stil nuovo*). Kasneje je Dante Brunetta iz zahvale za posredovano znanje posebej omenil v Božanski komediji.

V mladosti je Dante domnevno spoznal tudi Beatrice Portinari, hčer Folca Portinarija in se vanjo zaljubil. Po legendi naj bi Dante na ulici zagledal Beatrice (nosila je rdeč plašč), ko je bil star 9 let. Nikoli se nista pogovarjala, kljub temu pa je ostala njegova velika ljubezen vse do njene smrti, ko je bila stara 25 let (1290). Težko je ugotoviti večje podrobnosti o tej za italijansko kulturo zelo pomembni ljubezni, saj obstaja silno malo virov o obstoju domnevne Beatrice, Dantejev literarni zapis pa je skrajno nezanesljiv glede dejstev. Nemogoče je dokončno ugotoviti celo, ali ni Dantejeva ljubezen do Beatrice popolnoma izmišljena.

Dante se je kasneje poročil z Gemmo di Manetto Donati in imel z njo štiri otroke.

Po domnevni Beatricini smrti je Dante iskal uteho v klasični književnosti. Vemo, da je bral Boetijeva in Cicerova filozofska dela in se kasneje posvetil študiju filozofije na verskih šolah. Udeležil se je spora med glavnima meniškim redoma dominikancev in frančiškanov. Prvi so razlagali nauke mistike in svetega Bonaventure, zadnji pa so predstavljali nauke Tomaža Akvinskega. Beatrice v *Vicah* kasneje graja to filozofsko strast.

Dante se je 11. junija 1289 udeležil bitke pri Campaldinu, kjer so se florentinski vitezi borili proti areškimi. Leta 1294 je bil med vitezi, ki so spremljali Carla Martella Anžuskega, sina Charlesa Anžuskega, med njegovim bivanjem v Firencah.

Da bi se lahko ukvarjal s politikom, je postal tudi zdravnik in lekarnar, saj je zakon, izdan leta 1295, zahteval, da morajo plemiči, ki želijo prevzeti javni položaj, sodelovati v enem od Združenj umetnosti in obrti (*Corporazioni di Arti e Mestieri*). Dante je zato vstopil v lekarniški ceh. Izbor poklica ni bil popolnoma neprimeren, saj so se v njegovem času knjige prodajale v lekarnah.

V tem času se s politikom ni bilo lahko ukvarjati, saj je papež Bonifacij VIII. načrtoval voja-

ško zasedbo Firenc. Medtem ko je Dante šel na pogajanja k papežu v Rim, so bile Firenze osvojene, Dante pa je bil obsojen na dvoletno pregnanstvo in na plačilo visoke denarne kazni. Ker je na papežev »predlog« ostal v Rimu, je bil označen za begunca oziroma skrivača. Ker ni mogel plačati kazni, je bil obsojen na trajno pregnanstvo, v primeru, da bi ujeli florentinski vojaki, pa bi bil tudi usmrčen. Pesnik je poskušal na več načinov, da bi kazen spremenili in bi se lahko vrnil nazaj v rodno mesto, vendar neuspešno. Smrtna kazen zanj se je celo raztegnila na njegove potomce. Zaradi tega ga v drugi polovici življenja najdemo v Veroni, Sarzanu, Lucci v Italiji. Nekateri viri trdijo, da se je v letih 1308-1310 mudil tudi v Parizu, drugi, sicer manj verodostojni, pa ga postavljajo celo v Oxford. Kasneje je bil tudi v Raveni. Tu je dokončal *Raj* – zadnji del Božanske komedije, njegovega najbolj znanega dela, v katerem je utemeljil toskanščino za uradni italijanski jezik. V Raveni je Dante tudi umrl, najverjetneje za malarijo. Pokopan je v cerkvi San Pier Maggiore, ki je bila kasneje poimenovana po sv. Frančišku (*San Francesco*). Bernardo Bembo, beneški pretor, je leta 1483 pripomogel k izdelavi boljše grobnice. Na grobu so zapisane besede Dantejevega prijatelja Bernarda Canaccia: *parvi Florentia mater amoris - Firenze, mati majhne ljubezni*.

Pripravila Fani Pečar FSR

Vipavski križ, duhovne vaje za FSR, 21.–23. maj 2010

Bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda (FSR) s Primorske smo se v petek, 21. maja 2010, ob sedmih zvečer srečali za samostansko mizo v Vipavskem Križu. S patrom Ambrožem Mušičem OFM smo se podali na duhovne vaje z naslovom MANE NOBISCUM! (Ostani z nami!).

Po okusni večerji smo se z dvema učencema odpravili v Emavs in na poti srečali Jezusa, ki nas je, kot pravi p. Ambrož, vedno pripravljen poslušati. Vedno nam je blizu, pa četudi se sami tega ne zavedamo, kot se tega nista zavedala učenca, ki sta šla v Emavs. Z nami je in nam želi pomagati. Po katehezi smo se zbrali v kapeli pred izpostavljenim Najsvetejšim, kjer smo Jezusu v tišini zaupali svoje skrbi in stiske pa tudi lepe stvari. Dan smo zaključili z večernicami.

V soboto smo se že ob sedmih zjutraj dobili v samostanski kapeli, kjer smo s hvalnicami in

serafinskim rožnim vencem začeli dan. Po zajtrku smo se zopet spomnili na emavška učenca, ki sta Jezusu pripovedovala, kaj se je bilo zgodilo pred nekaj dnevi v Jeruzalemu. Tako kot prava mama hoče, da ji otrok sam zaupa, kaj je »ušpil«, četudi ona že vse ve, tako je storil tudi Jezus – želel je, da mu učenca sama zaupata svojo bolečino. Nato pa jima je začel razlagati pisma. Tudi nam želi Jezus marsikaj povedati, vendar je potrebno, da mu prisluhnemo. Dopoldan smo zato poskušali ohranяти tišino in zbranost. Odpravili smo se na čudovit samostanski vrt in v tišini vsak zase premišljevali, kaj nam želi Bog povedati v odlomku o ženi, ki so jo zalotili v prešuštvo. Čez poldrugo uro smo se zbrali v kapeli, še enkrat prebrali odlomek in Bogu na glas izrazili prošnje, ki so se nam porodile med premišljevanjem odlomka. Po kosilu nam je p. Ambrož dal priložnost za sveto spoved in pogovor, nato pa smo z učencema prispeli v Emavs, kjer se je Jezus delal, da gre dalje, učenca pa sta ga prosila, naj ostane. Tudi v našem življenju Jezus stori isto: najprej nam pomaga, nato pa se umakne, kajti noče biti vsiljiv; želi, da ga sami povabimo. Naše srce ima takšna vrata, ki imajo

kljuko le »od znotraj« – kot kje pri zdravniku. Edino mi jih lahko odpremo, z zunanje strani jih ni mogoče. Zelo pomembno pa je, da jih odpremo pravemu gostu – Jezusu, ki trka – in začnemo z njim živeti, kajti drugače kmalu pride z vso močjo trkati nepovabljeni gost – hudič. Sledila je nepozabna sveta maša, po večerji pa je p. Ambrož vodil adoracijo »Kruh in vino«, kjer smo se srečali z živim Kruhom, ki se vsak dan daje za nas. Dan smo zopet zaključili z večernicami.

V nedeljo jutraj so nam srca že gorela kot emavškima učencema, ko se jima je na poti pridružil Jezus in jima razlagal pisma. Po hvalnicah je p. Ambrož še enkrat poudaril, kako pomembno je, da vsak dan preberemo odlomek iz Svetega pisma, ob njem premišljujemo in iz tega tudi živimo – metoda se imenuje *lectio divina* –, saj bo edino tako Jezus postal ne samo sprejeti tuji gost, ampak naš vsakdanji prijatelj, ki bo ostal z nami tudi po duhovnih vajah.

Ob deseti uri smo bili v župnijski cerkvi priče dogodku prvega svetega obhajila. Razšli smo se po kosilu vsi veseli, ker smo se srečali z Jezusom. Za enkratne duhovne vaje smo hvaležni bratom kapucinom iz Vipavskega Križa, ki so nas prijazno gostili, še posebno pa p. Ambrožu Mušiču OFM ter voditelju duhovnih vaj – Svetemu Duhu.

Dolores L., FSR Kostanjevica

Utrinki s srečanja FSR, FO in FRAMA na Ptujski gori 8. maja 2010

br. Anton Železnikar, KB Brezje

Vsa ta srečanja so zame res prečudovito duhovno doživetje. Oba z ženo zelo rada hodiva – praktično se udeležujeva vseh srečanj od leta 1996. Sem član Frančiškove družine na Brezjah, ki jo duhovno

vodi p. Leopold Grčar. Mislim, da nam podaja res vso možno duhovno podporo. Upam, da mu bo zdravje služilo in nam bo še naprej v veliko pomoč. Naša družina je zelo številna, moram pa reči, da je tudi že ostarela.

Kakšni so občutki, ko smo vsi združeni, mladi in malo manj mladi?

Zelo prisrčno. Mislim, da je to prava pot, da mladi vidijo starejše in obratno. Vidimo, da imamo podmladek, a nam žal velikokrat Frančiškova mladina ne sledi naprej. Prihaja do vrzeli. Ugotavljam, da je mladih v naši družini zelo malo. Ta prehod iz Frančiškove mladine v Frančiškovo družino je zame bolečina. Saj se trudimo, a ni pravega odziva. To je hudo.

In vendar, ko vidimo vse te otroške glave, je upanje, kajne?

Seveda, upanje velja.

br. Andrej Mohorčič OFMConv

Kaj vam pomenijo taka skupna srečanja, še posebno, ker ste imeli tukaj na Ptujski gori te dni na obisku vašega generalnega ministra?

Tu se pokaže veliko bratstvo v slovenskem narodu, da smo zbrani skupaj. Ne samo iz te župnije, iz okolice Ptujске gore, ampak da smo res prišli z vse Slovenije – iz Pirana, iz osrednje Slovenije, Dolenjske, iz Prekmurja in pri tej maši sem res videl povezanost: ker smo skupaj molili, ker smo bili drug z drugim povezani. A tudi general nam je pokazal s tem, da se je naučil maševati v slovenščini, da je to eden od jezikov, ki so priznani v Cerkvi, da lahko molimo v svojem jeziku. Dal nam je vedeti, da smo vsi res med sabo bratje in sestre, da se razumemo, da sodelujemo.

S FSR smo se pridružili vašemu slavlju. Kako gledate na to sožitje med prvim redom, tretjim redom, FRAMO in FO?

Že Frančišek je za časa svojega življenja skušal pritegniti k sebi tiste brate in sestre, ki niso živeli samskega in posvečenega življenja (kot duhovniki in redovnice), se pravi laike – brate in sestre, ki živijo v svetu in so poročeni. Danes se še bolj kaže ta povezanost, da ste tudi bratje in sestre tretjega reda povezani s prvim redom. Vsi skupaj pa seveda z drugim redom. To sodelovanje, povezanost, molitev, podeljevanje izkušenj drug drugemu, tudi različnih skrbí in težav, ne samo na mesečnih in tedenskih srečanjih. Vse skupaj nas bogati. Bogu hvala, da je to tako živo pri nas!

p. Franci Kovše OFM

Kako gledaš na naša skupna srečanja, ko smo tako pisano po letih združeni v eno veliko Frančiškovo družino?

Najprej lahko rečem, da sem v svoji župniji gotovo zmagal v tem, da smo vedno združeni otroci, mladi in starejši! Skupna imamo vsa praznovanja, romanja, celo na letovanje gremo skupaj. Otroci me vedno vprašajo, kdo gre zraven, saj imamo od tega vsi koristi. Tako vemo, kdo nam

bo kuhal, kdo nas bo »cartal«. Damo si duška v vsem: duhovnosti, igranju ...

To je torej tisto pravo medgeneracijsko sožitje!

Seveda, tako je!

Kakšni so tvoji vtisi o današnjem srečanju?

Bilo mi je zelo všeč. Manjka pa sodelovanje med mladimi in starimi. Ločili so nas v skupine in to ni dobro. Tega ne odobravam! Morali bi biti skupaj. Ko so se mladi predstavljali, smo šli starejši zraven. Morda so nas ostali čudno gledali, ampak mi imamo to radi. Če bi bilo vse združeno, bi bilo srečanje še bolj uspešno. Kot družina spadamo skupaj!

Tukaj so tudi Frančiškovi otroci iz Nazarij.

Kaj delate pri FO?

Manja, 8 let, FO Nazarje

Igramo se, pišemo, rišemo. Pogovarjamo se o Frančišku, o Jezusu. Z nami so danes tudi mamice.

Jacqueline, 8 let, FO Nazarje

Irena in Eva sta naši animatorki. Rada hodim na Frančiškove otroke.

Neža, 5 let, FO Nazarje

Radi hodimo k sestram klarisam po obrezke od hostij.

Helena, FRAMA Vipavski Križ

Kako se počutiš na današnjem srečanju?

Fino se mi zdi, da smo vsi »vkup«: prvi in tretji red, FO in FRAMA. Lepo je, da vidimo, kdo smo, da se drug drugemu predstavimo. Otroci prinesejo neko igrivost.

Kaj ti pomenita Frančišek, Frama?

Skupina, kjer se učimo drug od drugega, se poslušamo. Pri vsem tem spoznavamo Frančiška, njegov način, kako je sledil Jezusu.

Če pogledaš malo naprej. Se vidiš v FSR, razmišljaš o tem, da bi se nam pridružila?

Ha, ha. Nisem se še kaj dosti spraševala za naprej. Problem vidim v tem, da je relativno malo mladih v FSR, sploh na našem koncu. Potrebujem pa skupino, da se malo pogovoriš, da rasteš. Preprosto ima mlad človek drugačne težave in drugačne potrebe.

s. Polona Rajšp, FSR KB

Kaj ti daje takšno srečanje?

Predvsem je lep občutek, da pripadamo takšni veliki družini. Toliko različnih glav je, ki stremimo k istemu cilju, ki se veselimo takih trenutkov, ko

se srečamo. Hkrati vidimo, kako široka barvna paleta je tu: od najmanjših, ki verjetno še ne vedo čisto dobro, zakaj so tu, pa do tistih ostarelih, ki težko pridejo, a so tu z veseljem. To je ta pisanost, ki nas druži v Frančiškovem duhu.

s. Ana Lebreht, FSR KB Sv. Trojica v Slovenskih Goricah

Vsakokrat pridem na ta srečanja. Všeč mi je, da so tudi mladi zraven. Prišli smo z avtobusom iz Sv. Trojice: starejši in otroci. Skupaj imamo molitvena srečanja, čistilne akcije ... Drug drugemu si moramo malo pomagati.

Gregor Klančič, oče treh Frančiškovih otrok izza Bežigrada

Kako doživljaš to srečanje, pa tudi Frančiškove otroke? Kaj ti pomeni za vašo družino?

Pravzaprav smo prvič na takem skupnem srečanju. Lepo je, lepo vzdušje. Med seboj smo povezani, saj vsi delamo za isto stvar!

Drugače pa hodimo na srečanja, ki jih imajo FO. Fino se mi zdi, da se otroka že od malega vzgaja v tem duhu, da imajo v mestnem okolju dobro, zdravo družbo, se povežejo kot prijatelji in »gor rastejo« v tej sredini. Potem se ni bati, da bi kdo šel na stranpoti. To se mi zdi zelo pomembno.

Majda, babica štirih FO iz Sostra

Kako spremljate FO, kaj otroci prejemaajo na njihovih srečanjih?

Na otroke to zelo pozitivno vpliva. Izvedo marsikaj, češar doma ne bi izvedeli. Veliko se novega naučijo: ročnih spretnosti, ustvarjajo iz gline, mavca, papirja.

Ravno za materinski dan so nas presenetili z rožicami, ki so jih sami izdelali. Naredili so okraske za božična drevesca in še mnogo tega. Naša najstarejša je naredila angelčka, ki smo ga dali na grob dedija, ki nam je lansko leto umrl. Tako, da ta srečanja prinesejo veliko dobrega.

Vam je tukaj lepo?

Zelo lepo. Res. Zelo zanimivo je to druženje. Tu so zbrane vse generacije: starejši, mlajši, srednja generacija. To mi je zelo pri srcu. Dobro se počutim tukaj. Zelo mi je všeč!

br. Marjan Potočnik OFM Cap

Vi ste duhovni asistent KB Otlica in KB Podnanos. Je prišlo sem kaj vaših »ovčic«?

Ja, prišli smo z avtobusom. Se kar povezujemo, KB Vipavski Križ, Otlica, Podnanos. Večkrat gremo kam skupaj kot bratje in sestre.

Tudi današnje srečanje je zelo povezovalno, vseslovensko!

Ja, zdi se mi, da je to zmeraj lepo. Predvsem druženje. Slišimo kakšno stvar, so nova spoznanja. In to je nekaj lepega! Zdi se mi lepo vzdušje, ljudje so radi skupaj, radi se srečajo.

Ingrid, 14 let, Uroš, 12 let, in Maša, 11 let, FO Sv. Trojica v Halozah

Radi hodite na FO, kaj tam počnete?

Ingrid: Ja, radi hodimo. Zelo zanimivo je! Pogovarjamo se o Frančišku, kako je živel ... Razmišljamo tudi, kako bi si lahko pomagali med seboj.

Maša: Pa gledamo risanke!

Ingrid: Sami kaj izdelujemo, beremo tisto »Kaj je Bog delal 7 dni«, se tudi igramo, tudi kakšne družabne igre. P. Damjanu pomagajo tudi naše mamice.

Uroš: Rad izdelujem različne stvari.

Vam je všeč, da so tudi starejši danes zraven na tem srečanju?

Ingrid: Ja, je dosti bolj zanimivo. Boljše je, da so tudi starejši zraven!

s. Vida Podgorelec, FSR KB Piran

Kakšni so vaši vtisi o srečanju? Je čutiti kaj bratskega duha?

Čudovito je. Dosti bolj umirjena so srečanja, kadar smo samo odrasli. Zato me izredno veseli, da so zraven tudi otroci in mladi. Tega sem si vedno želela. Ko smo pred leti

začeli z našo Frančiškovo družino, smo imeli tudi FO, a na žalost ni šlo dolgo. Premalo nas je tam v Piranu. Danes mi je pa zelo lepo. Da vidiš otroke pri bogoslužju, sploh če sodelujejo na svoj način, mi ni lepšega! Tukaj vidimo in čutimo, da smo vsi skupaj ena velika družina.

Danes ste prav vi, Primorci, prišli najbolj od daleč! Redno prihajate na skupna druženja?

Če se le da, kar pridem. Mislim, da sem bila skoraj na vseh srečanjih. Danes sem še posebno vesela, da nas je pripeljal sin! To mi res veliko pomeni, zato sem zdaj dvakrat srečna!

Vtise zbrala Mateja Trajbarič FSR

Srečanje dveh bratstev v Šiški, 18. aprila 2010

Na našem rednem srečanju v februarju nas je s. Marjetka, predsednica KB Sostro, nagovorila, da bi se odzvali na povabilo bratstva Mladi rod in se pridružili enemu njihovih srečanj. Tretjo nedeljo v aprilu se je to res zgodilo.

Kar lepo število članov naše družine nas je bilo in doživeli smo zares topel sprejem. Dokaz, da skupnost ni bratstvo le po nazivu, pač pa je to zares naše poslanstvo.

Po uvodni molitvi, ki jo je pripravil njihov duhovni asistent p. Mari, smo se predstavili drug drugemu. Nekateri se še nismo poznali in zanimivo je bilo prisluhniti vsakemu posebej.

S. Jana Podjavoršek je pripravila svetopisemski odlomek o Jezusovi pomnožitvi petih hlebov kruha in dveh rib. Razmišljali smo, kaj nam Jezus govori po njem, kakšno poslanstvo nam je v bratstvu dano in kako ga živimo v svetu. Spoznali smo, da je v vsakem od nas kaj, kar je dobro. In če to darujemo nebeškemu Očetu, bo naše prizadevanje in voljo gotovo pomnožil, kajti njegovo zagotovilo je, da se bo vse dobro namnožilo. To pa lahko podelimo v svetu, kjer smo. Niso potrebna velika in glasna dejanja, da bi bili prepoznavni. Jezusu je bilo dovolj nekaj hlebov kruha, da je nasitil množico.

Hvaležna sem, da smo na srečanju okusili toliko sproščenosti in sprejetosti. Prepričana sem, da

so to občutili tudi vsi drugi, saj je bilo veselje na naših obrazih ob vrnitvi domov še kako očitno.

s. Anica FSR, KB Sostro

V KB Mladi rod smo se večkrat spraševali, kakšno naj bi bilo naše poslanstvo in s čim bi lahko navdušili ljudi za Frančiška. Na nekaj vprašanj smo si odgovorili sami, a želimo si spoznati tudi poglede in delovanje drugih bratstev. Tako smo naredili prvi korak in tretjo nedeljo v aprilu povabili medse brate in sestre KB Sostro. Povabilu so se odzvali in nas obiskali.

Nismo potrebovali veliko časa in med nami se je ustvarilo zaupljivo vzdušje. Odprto smo spregovorili o temah, ki so bile pripravljene. Ugotovili smo, da se naša poslanstva razlikujejo glede na to, kje delujemo in živimo. KB Sostro je del minoritske župnije, kjer se bratje in sestre večkrat srečujejo pri ustvarjanju župnijskega življenja. KB Mladi rod pa se sicer srečujemo v župniji Šiška, a prihajamo z vseh vetrov: Kranja, Zadobrove, Viča, Dola, Bežigrada in Šiške. Srečujemo se vsako 3. nedeljo v mesecu, za kakšne skupne akcije pa nam zmanjka časa, saj smo vsak na svoj način vpeti v domače župnije. Verjetno je življenje FSR-jevca/ke, ki živi v frančiškanski, minoritski ali kapucinski župniji bolj prežeto s Frančiškovim duhom, mi pa se moramo truditi ohraniti tega duha, kjer pač smo.

Srečanje je bilo prijetno in koristno, zato si želim, da bi se v prihodnosti srečali tudi z drugimi bratstvi in drug drugega navdihovali.

s. Marjeta Pintar, KB Mladi rod

Poročilo o festivalu FO in FRAME

sestaviti pesem ali izštevanko, ki jih je najbolje predstavila. Za razvedrilo je k predstavitvi dodala še pesem, ki jo je poživila in zasejala dobro

Na toplo soboto, 8. maja 2010, je bil na Ptujski Gori festival FO in FRAMA z geslom »To delajte ...«. Pridružen je bil Marijafestu in potekal skupaj s srečanjem FSR.

Okrog pol desete ure, ko smo se vsi zbrali, smo skupno srečanje pričeli z molitvami svetega Frančiška in Klare ter petjem v Marijini cerkvi na Ptujski Gori. Po molitvi smo se mlajši in starejši ločili. Starejši so se pogovarjali o evharistiji, otroci in animatorji pa smo odšli v tamkajšnji gasilski dom, kjer smo se ob petju, igri in spoznavanju drug drugega precej zabavali. Že pred festivalom smo animatorji dobili navodila, po katerih smo otroke pripravili na predstavitev skupine. Tako je morala vsaka skupina izdelati plakat, na katerega so otroci narisali sebe pod Marijinim plaščem ali okrog mize zadnje večerje. Poleg tega je morala

voljo med vsemi nami. Med predstavitvami smo z najrazličnejšimi »navideznimi« vozili potovali iz ene župnije v drugo in peli. Potem smo se razdelili v pet skupin – vsaki skupini je pripadala ena barva – in po obrazložitvi igre

odšli na igrišče za gasilskim domom, kjer smo začeli z igro. Vsaka skupina je imela šop lističev svoje barve, ki jih je morala preko »sovražnikov« prenesti v šotor na sredini igrišča in jih zamenjati z drugim lističem iste barve. Če te je sovražnik ulovil, si mu moral izročiti listič in oditi k svoji skupini po drugega. Ko je skupina zbrala 5 lističev, zamenjanih na sredini igrišča, se je zopet preko sovražnikov morala prebiti do dela igrišča, na katerem je lahko tistih 5

lističev zamenjala za kos sestavljanke. Cilj igre je bil sestaviti sliko – sestavljanke, torej uspešno zamenjati vse prvotne lističe z lističi iz sredine igrišča in slednje zamenjati z delom slike. Igra je bila zelo napeta in kar škoda je bilo, da se je tako hitro končala in smo že morali k maši.

Maša je bila tokrat za nas še posebno zanimiva, saj je maševal minoritski generalni minister p. Marco Tasca, Italijan, in to v slovenščini! V uvodu je nekaj mladih ob glasbi zaigralo kratko igro, v kateri je mlado dekle preko raznih srečanj z različnimi ljudmi, ki so ji skušali škodovati, na koncu le začutila, kateri človek je dober in se ob njem lahko čuti varno. Mašno daritev je obarvalo doneče petje polne cerkve in tako smo po koncu polni Božjega blagoslova odšli na okusno kosilo – enolončnico, ki je bila ob prijetnih pogovorih in dobri družbi še toliko bolj okusna ... Preden smo se razšli, smo se z zaključno molitvijo priporočili Mariji v varstvo in se zahvalili za prijeten dan, ki smo ga preživeli skupaj. =)

Eva Vačovnik, FRAMA Nazarje

Nagradna zlogovna izpolnjevanke

Iz zlogov, podanih po abecednem redu, sestavite 7 besed, ki jih zahtevajo opisi, in jih vpišite v lik. Ob pravilni rešitvi boste na označenih poljih dobili del posvetilne molitve med evharistično daritvijo.

CA – DU – HOV – I – IS –
KA – KAN – KO – KO – KRI –
LA – LI – MI – NIK – PE – PO –
PU – SE – STU – SVE – TE – VE

1. svetel drobec goreče, žareče snovi, pomanjševalno, 2. oblačila, v katerih se igra v gledališču ali filmu, 3. mestna četrt Zagreba, 4. velika vodna ptica z dolgim kljunom in kožnato vrečo pod njim, 5. priimek estonske pesnice (Lydia, 1843 do 1886), 6. jopič, podložen s puhom, 7. rojstni kraj blaženega Antona Martina Slomška.

Sestavila ga. Frančiška Pavlič

1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						

Pravilna rešitev nagradne številčnice v prejšnji številki se glasi:

To delajte v moj spomin.

Na uredništvo je prispelo 15 pravih odgovorov. Izžrebani so bili naslednji nagrajenci:

1. nagrada: **Ljudmila Korošak**, Ljubljana;
2. nagrada: **Vlasta Mance**, Novo mesto;
3. nagrada: **Marija Lenar**, Srednja vas.

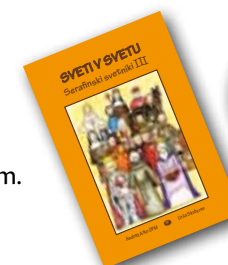
Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana) do 5. avgusta 2010.

1. nagrada: Sveti v svetu (Serafinski svetniki III);

2. nagrada: DVD Duhovni poklic;

3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Ekološke bombe št. 2

Pločevinke naše vsakdanje

No, pa smo pri temi, ki me je pravzaprav navdihnila za članke o »ekoloških bombah«. In pri tem sem glavni bombnik kar jaz sam ... Kot sladkosneden in še zlasti »sladoledosneden« se namreč vedno znova znajdem pred dilemo, kako brez ekološkega smrtnega greha do stopene smetane za »okrasek« sladoleda, ker sem kot večina

povprečnih zahodnjakov pač prelen, da bi si jo stepel sproti. Saj drugače s smetano ni nič narobe. Smešno je samo to, da je četrta litra smetane v pločevinki, ki tehta skoraj toliko in bi v realnih gospodarskih razmerjih stala desetkrat toliko kot smetana v njej.

Pločevinke so že star izum, baje več kot sto let, pri čemer pa so odpiralci menda precej mlajši, do tedaj se je bilo treba, pravijo, zanesti na dleto in kladivo (??). Ideja se zdi res imenitna: vzameš poceni pločevino in jo kot trd in odporen material uporabiš za neprodušno shranjevanje pasterizirane ali sterilizirane hrane, kar omogoča izjemno dolg rok trajanja brez

posebnih konzervansov; brez truda z dodatno posodo jo po uporabi odvržeš (recimo vsaj v koš za embalažo), vedno imaš lahko pri sebi zalogo hrane za hude čase ali pa za nepričakovane goste. Sam se še spomnim brošuric, ki so nam v nekdanji »širši domovini« svetovale, kaj vse naj bo vedno na zalogi. In pa govoric o dvajset let starih pločevinkah v ljudski armadi. Domnevam, da so bile na začetku pločevinke znamenje prestiža in tehnološke dovršenosti posameznega gospodinjstva, a kmalu so postale, tudi po zaslugi širjenja zavesti o pomenu sveže, sproti pripravljene hrane, skorajda sinonim za prehrano socialno ogroženih in neizobraženih slojev. Svoj delež k popularizaciji je gotovo dodala tudi že omenjena vojaščina – saj si res težko predstavljamo, da bi vojak v nahrbtniku tovoril mešano solato ali sardine v steklenem kozarcu ...

V čem je torej težava in celo »greh«? Morda se spomnite primerjave z antičnimi amforami iz prejšnjega članka. Kako bi se šele pohujšal starodobnik in kako bi se razburjal, ko bi videl, kako mečemo stran čudovite kovinske posode, o katerih je sam lahko le sanjal. Gotovo bi jih

sam vse spravil, saj je bilo železo v tistih časih še dragocena surovina. Danes pač ni več toliko, a še vedno ni brez vrednosti. Sploh v smislu okolja ne. Železo je poceni v glavnem zato, ker ga je dovolj na razpolago, tako pa je zato, ker je zelo vsestransko uporabna kovina. Njegovo pridobivanje pa je dokaj komplicirano in predvsem energetsko požrešno. Po ekonomski paradigmi mišljenja seveda lahko rečemo, da tudi zagotavlja nova delovna mesta in blagostanje, a morda res ni najbolj ekonomično, da investiramo toliko dela in energije v nekaj, kar bodo zelo definirano kmalu smeti in se bo v najboljšem primeru lahko spet recikliralo z zelo visokim energetskim vložkom. V tem je tudi glavna razlika med plastično in pločevinasto embalažo – reciklaža slednje zahteva občutno več energije in nikakor ne more biti večkrat uporabljena. Dodaten zaplet k vprašanju pločevink prispeva tudi občutljivost železne pločevine na rjavenje, kar zahteva zaščito z barvo ali pocinkanjem, kar temeljito podraži proizvodnjo, povzroči dodatno ekološko obremenitev in prispeva nova zdravstvena tveganja. V industriji pijač so to težavo večinoma rešili tako, da uporabljajo aluminijaste pločevinke. Aluminij je nedvomno strupen, poleg tega je njegovo pridobivanje res drago in ekološko skrajno škodljivo. Pomislite na to, ko vas bo naslednjič pičilo, da bi kupili kokakolo v »piksni«, in raje izberite kaj drugega. Če veste, kaj je v koli, boste morda z veseljem popili nekaj požirkov vode iz pipe ... in se vsaj odžejali.

In zakaj je izmed vseh konzerv v povprečnem gospodinjstvu ravno smetana tako problematična? Ker je razmerje med embalažo in vsebino še posebno v nebo vpijoče, tudi če pozabimo, da vsak kos potrebuje svoj plastični pokrovček in ventil (verjetno boljši kot na običajnem biciklu). Najbolj pa zato, ker smetana ni v pločevinki zaradi podaljšanja roka trajanja, ampak zaradi naše »komodnosti«, ker se nam je ne da stepati. V ta namen pa bi jo prav lahko polnili v povratno embalažo. Za gostinske potrebe se to že izvaja. Si predstavljam, da se to sploh ne splača, a morda se bo na ekološko osveščenem Zahodu le našel kdo, ki bo pripravljen s tem začeti. Kakor se mi zdi skoraj čudež pojav »mlekomatov« in s tem povezane povratne steklene embalaže za mleko. Morda bo tudi industrija počasi ugotovila, da se ji ne splača delati neposredno proti zdravi pameti, pa čeprav tako ukazujejo »trendi trga«. Do tedaj pa: Živeli stepalniki!

p. Jernej Kurinčič OFM

Dobrodošlica tujcu

Vse, kar je želela Tatiana Durbak, je bilo malo spoštovanja. Tako je postala pravica. Dejansko je želela in dosegla veliko na področju človekovih pravic, preden je sploh pomislila na pravno faulteto.

Kot študentka Rice University v Houstonu je poučevala preko programa VISTA, organizirala program gospodarskih priložnosti za črnce z nizkimi dohodki in vodila deklški skavtski vod v španski soseski.

Pozneje, ko je bila učiteljica španščine in mati dveh otrok v Albanyju, New York, je Durbakova oblikovala še en deklški skavtski vod blizu Albanyja in si prizadevala za krizni center za posiljene ženske. V tem času je prejela klic v obliki najstarejšega ameriškega poslanstva – poskrbeti za dom za zatiranje. Najprej so bili to tisti, ki so pobegnili nasilju in diktaturam v Srednji Ameriki. V letih 1980 je Durbakova, ki je govorila špansko, delala z gibanjem Zatočišče, ki je poskrbelo za varen pristan za mnoge begunce, ki niso mogli dobiti pravnega statusa. Ameriška vlada pod Ronaldom Reaganom se je upirala temu, da bi priznala, da njihovi zavezni v regiji v resnici zatirajo svoje državljane.

Pozneje je prišla še ena skupina, ki jo je Durbakova še bolje poznala. »Leta 1989 je prišel na področje Albanyja prvi val ukrajinskih binkoštnikov. Znašla sem se v položaju, da sem bila lahko most. Iz Ukrajine sem. Nisem binkoštna kristjanka, veliko pa vem o njihovi kulturi.«

V nasprotju z begunci iz Srednje Amerike je bilo Ukrajincem, tako binkoštnikom kot Judom, dovoljeno priti v ZDA kot političnim beguncem. Durbakova je novim prišlekom pomagala. Vozila jih je v bolnišnice in cerkve, prevajala zanje, jih opogumljala in usmerjala.

Prav v tem času se je odločila za novo kariero. »Dejavna sem bila v mnogih situacijah in organizacijah, vendar sem opazila, da so ljudje pogosto dvomili v to, kar sem rekla, ne glede na to, kaj je bilo. Po definiciji se to, kar pride iz

pravnikovih ust, zdi bistro, pa če je res ali ne. Zato sem mislila, da bom bolj učinkovita, če grem študirat pravo, in prav to sem naredila.«

Odločila se je za priseljsko pravo – danes ima Durbakova svojo odvetniško prakso v Albanyju – da bi za druge naredila to, kar so drugi naredili zanje. »Zagovarjam ljudi, za katere se nihče ne zmeni. Nihče izmed nas ni prišel do točke, kjer smo danes, brez podpore naše skupnosti. Zlasti sem si želela nekaj vrniti ukrajinski skupnosti.«

Durbakova dela z najrazličnejšimi strankami in prilagaja svoj honorar, če je potrebno. »To so ljudje, ki imajo malo denarja in ne govorijo angleško,« pravi. Nekateri plačujejo na obroke v daljšem časovnem obdobju, pristavi, vendar se vsi bolje počutijo, če lahko vsaj nekaj plačajo.

Včasih pomaga kakšnemu priseljencu skozi postopek naturalizacije ali da doseže pravni status kot sorodnik ali da najde primerno delo. Durbakova sedaj išče finančno podporo za priseljsko pravno kliniko. Večkrat tudi predava, pogosto v španščini, različnim skupinam priseljenčev in svetuje glede priseljskega prava. Seveda po teh predavanjih pride k Durbakovi nekaj strank, vendar pravi: »To počnem, da bi vzgajala ljudi, ne da bi pridobivala posel.«

Po nedavnih spremembah glede priseljeva-

nja, ki jih Durbakova imenuje »drakonske«, je poklicala krajevne katoliške družinske službe in druge skupine, da bi organizirala informativne sestanke za priseljence.

Novi zakoni na primer zahtevajo za vsakega priseljenca, zakonitega ali nezakonitega, ki je obsojen za kaznivo dejanje, celo za posest marihuane za osebno rabo, da se ga vrne v državo, od koder je prišel. Zelo so postrožili tudi kazni za nezakonit vstop v Združene države. Tistim, ki jih ujamejo, celo ljudem, ki so bili v ZDA dolga leta, ki so delali in plačevali davke, bo prepovedan vstop v ZDA za deset let – po veljavnem zakonu je ta doba pet let. Ko Durbakova razpravlja o zakonu, zveni kot ženska s poslanstvom, da izobraz in pripravi tako priseljence kot tiste, ki jim pomagajo.

Durbakova, ki je bila vzgojena v ukrajinski katoliški Cerkvi in je v njej še vedno dejavna, pravi, da njeno delo izraža njeno vero.

»Nič posebnega ne delam. Biti kristjan je zame središče življenja: delati z drugimi, pomagati tistim, za katere se zdi, da imajo težave, skušati jih učiti in jih usposobiti, da pomagajo sami sebi.« Durbakova je odkrita in skromna,

preprosto skuša življenje uskladiti z vero.

»Gre za to, da vzpostavimo Božje kraljestvo. Človek je lahko na strani dobrega ali na strani zla. Prizadevati si moramo, da stvari izboljšamo.«

Da bi ostala na pravi poti, Durbakova sledi preprosti duhovni rutini.

»Govorim s prijatelji, molim, vsak dan berem Sveto pismo – prav sedaj sem na poti skozi sv. Pavla. Zjutraj prosim Boga, naj bo z mano.«

Vendar ne taji, da je to delo lahko težavno. »Včasih jokam in kričim, kjer me ljudje ne morejo slišati, vendar čutim, da je Bog vedno tukaj. Ne morem razumeti vsega Božjega delovanja, vendar se ni nikoli zgodilo, da bi mislila, da je odsoten.«

Durbak spomni na nedavni primer svojega dela. »Včeraj sem imela Sudanca, ki je inženir. Delal je kot skladiščnik. Ni vedel, da tukaj lahko zakonito dela kot inženir. Lahko sem mu nakazala nekaj možnosti. Zame je resničen privilegij, da lahko pomagam tem ljudem. Čutim, da sem s svojim delom lahko Božja sodelavka. Čudovito je, da lahko počneš nekaj takega.«

Tomaž Čelanski

Življenje svetega Frančiška (28)

DRUGI DEL

3. poglavje

O videnju človeka, ki je imel podobo križanega serafa

94. Ko je prebival v samotišču, ki se po kraju, kjer je postavljeno, imenuje La Verna, je, dve leti preden je dušo izročil nebesom, v božjem videnju videl nekega moža kakor serafa, ki je imel šest kril in je bil nad njim z razprostrtimi rokami in stisnjenimi nogami ter pribit na križ. Dve krili sta se dvigali nad glavo, dve sta se širili, da je letel z njima, dve sta slednjič pokrivali celo telo. Ko je blaženi služabnik Najvišjega to videl, je bil poln kar največjega občudovanja, a ni vedel, kaj mu hoče to videnje sporočiti. Zelo se je tudi veselil in silno radoval v blagem in naklonjenem pogledu, saj je videl, da ga je opazil seraf, čigar lepota je bila povsem neprecenljiva; močno pa ga je plašilo, ker je bil pribit na križ in je bilo njegovo trpljenje strašno.

In tako je vstal, da tako rečemo, žalosten in vesel, radost in otožnost sta se v njem izmenjavali. Zaskrbljen je pre-mišljeval, kaj bi moglo to videnje pomeniti, in njegov duh je bil v veliki stiski, da bi iz tega doumel smisel in pomen. Ko v umu ni iz tega dojel nič jasnega in je novost tega videnja zelo begala njegovo srce, so se na njegovih rokah in

nogah začela pojavljati znamenja žebljeve, kakor je malo prej nad seboj videl križanega moža.

95. Njegove roke in noge so bile videti v sami sredini pribite z žebljem, tako da so se glave žebljeve prikazale na notranji strani dlani in na zgornji strani stopal, njihov zašiljeni del pa na drugi strani. Ta znamenja so bila znotraj na rokah okrogla, zunaj pa podolgovata in nekakšno meso se je kazalo kot nekakšna konica žebljeve, zakrivljena in potolčena, ki je segala iz ostalega mesa. Tako so bila vtisnjena tudi znamenja žebljeve na nogah in dvignjena nad ostalo meso. Tudi desna stran je bila kakor prebodena s sulico, prekrita z brazgotino, ki je pogosto krvavela, tako da je bila njegova srajca s hlačami večkrat oškropljena s sveto krvjo.

Žal pa jih je bilo malo, ki so, dokler je živel križani služabnik križanega Gospoda, zaslužili videti sveto rano na strani! Srečo je imel Elija, ki pa si je, ko je bil svetnik še živ, zaslužil to videti; in nič manj ni imel sreče Rufin, ki se je je dotaknil z lastnimi rokami. Ko je namreč nekoč

omenjeni brat Rufin stegnil svojo roko njemu pod obleko, da bi ga popraskal, mu je roka zdrknila, kot se je pogosto zgodilo, na njegovo desno stran in posrečilo se mu je dotakniti tiste svete brazgotine. Ob tem dotiku je božjega svetnika nemalo zbolelo, roko odrinil od sebe in vzkliknil, naj mu Gospod prizanesi. Zelo pozorno je namreč to skrival pred tujci, zelo skrbno prikrival tudi bližnjim, tako da celo bratje, ki so živeli z njim, in tisti, ki so mu pobožno sledili, tega dolgo časa niso vedeli. In čeprav je služabnik in prijatelj Najvišjega videl, da je ozaljšan s toliko in takšnimi biseri

kot z dragocenimi dragulji in s slavo in častjo čudovito ovenčan bolj kot vsi drugi ljudje, se vendar ni prevzel v svojem srcu niti ni zato želel nikomur ugajati zaradi hlepenja po prazni slavi. Nasprotno, na vse načine, kolikor je mogel, se je trudil to skriti, da mu ne bi človeška naklonjenost ukradla milosti, ki jo je prejel.

96. Navajen je bil, da redko ali nikomur ne razodene te izjemne skrivnosti, ker se je bal, da ne bi pod pretvezo izredne ljubezni zaradi tega razodetja, kakor to običajno delajo ljubljenci, trpel škodo na podeljeni mu milosti. Zato je vedno nosil v svojem srcu in imel pogosto na ustnicah tisto preroško besedo: »V svoje srce

sem skril tvoje izreke, da ne bi grešil proti tebi.«

Kadarkoli so se pri njem zbrali kateri svetni ljudje in se je hotel umakniti od pogovora z njimi, je dal bratom in sinovom, ki so prebivali z njim, tako znamenje, da so, čim je izrekel ome-njeno vrstico, tistim, ki so prišli, brž skromno namignili, naj odidejo. Imel je namreč izkustvo, da je veliko zlo vse povedati vsem; vedel je, da ne more biti duhoven tisti, čigar skrivnosti niso popolnejše in številnejše od tistih, ki se vidijo na obrazu in jih lahko ljudje že iz videza lahko presodijo z vseh strani.

Našel je namreč take, ki so bili navzven z njim v soglasju, navznoter pa so mu nasprotovali; javno so mu ploskali, za hrbtom pa ga zasmehovali; ti so si prislužili sodbo in mu celo poštene naredili za nekoliko sumljive. Kajti pogosto se zloba trudi očriniti čistost; in zaradi laži, ki je mnogim domača, se ne verjame resnici maloštevilnih.

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Nagovor nuncija na občnem zboru 2010

*Super muros tuos Ierusalem
constitui custodes
tota die et tota nocte
non tacebunt laudare
nomen Domini!*

Dragi jeruzalemski romarji in romarice, drage članice in člani Društva prijateljev Svete dežele, cenjeni Marijini častilci!

Pozdravljam vas v imenu Cerkve, ki je bila rojena na Sionu na binkoštni praznik. Danes začnemo vigilijo tega slavlja prav tu v baziliki na Brezjah, da bi se znova spomnili, kje smo bili rojeni, s kakšnim krstom smo bili krščeni in v kakšnem Duhu prerojeni.

Mnogi bratje in sestre, ki ste tu navzoči, ste se že poistovetili z začetkom Prvega Janezovega pisma, ki pravi: »Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo na svoje oči videli, kar smo opazovali in so otipale naše roke, to vam oznanjamo: Besedo življenja. In življenje se je razodelo in videli smo ga. Pričujemo in oznanjamo vam večno življenje, tisto, ki je bilo pri Očetu in se nam je razodelo. Kar smo torej videli in slišali, oznanjamo

tudi vam, da bi bili tudi vi v občestvu z nami – in mi smo v občestvu z Očetom in njegovim Sinom Jezusom Kristusom. To vam pišemo zato, da bi bilo naše veselje dopolnjeno.« Prav to, kar je vsebina naše vere, oseba, Odrešenik Jezus Kristus, nam je po petem evangeliju prišel še bliže, ko smo se dotaknili njegove zemeljske domovine.

Mar nam ni učlovečena Beseda, Jezus Kristus, z našim dotikom svetih kamnov Svete dežele postala popolnoma domača, saj je vendar v svojo lastnino prišel. Prišel je v naš prostor in čas in se udomačil sredi svojega ljudstva. In vi kot romarji čutite ta dotik, ta stik z Večno Besedo, kot srečanje s Svetim. Uvrstili ste se v vrsto svetih mož in žena, vključno s sv. Frančiškom Asiškim, ki je s takšnim dotikom Gospodove domovine postal varuh krajev Jezusove zemeljske domovine. In to sveto opravilo ohranja v svojih bratih frančiškanih že 800 let.

Danes sklepamo tudi 50 dni od praznovanja Gospodovega vstajenja in smo v drži pričakovanja obljube, ki jo je dal, da nas bo napolnil z Duhom od zgoraj, od Očeta. V teh dneh smo pa tudi ves čas spremljali rast Cerkve in občestva, ki jo je vztrajno gradil apostol narodov, sv. Pavel. Prav danes smo slišali, da je že prispel v Rim, v takratno prestolnico svetá, da bi poganom oznanil veselo blagovest. Apostolu Pavlu ni bil noben napor odveč, nobena pot predolga, noben vihar premočan, da ne bi porabil vseh moči za oznanilo vesele blagovesti. Prav do končne izpolnitve tega načrta, ki si ga je zastavil in ga tudi uresničil na svoji apostolski poti: Življenje je meni Kristus in smrt dobiček!

Kaj naj vse to pomeni za vas, prijatelji Svete dežele, za vas, dragi jeruzalemski romarji?

PRVA UGOTOVITEV je čudovita. Kot jeruzalemski romarji v iskrenosti in v globini svojega srca in duše pritrujemo sv. Petru, ki v svojem drugem pismu zapiše: »Ko smo vam oznanili moč in prihod našega Gospoda Jezusa Kristusa, nismo sledili večje izmišljenim bajkam, ampak smo na lastne oči videli njegovo veličastje. Od Boga Očeta je prejel čast in slavo, ko je k njemu

iz veličastne slave prišel takšen glas: »To je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje.« In ta glas smo mi sami slišali prihajati iz nebes, ko smo bili z njim na sveti gori. Tako je preroška beseda za nas postala še trdnjša in prav delate, da nanjo pazite kakor na svetilko, ki sveti na mračnem kraju, dokler ne zasije dan in ne vzide danica v vaših srcih.«

Naša vera niso izmišljene bajke, dragi bratje in sestre, do tega je prišel prvak apostolov po mnogih preizkušnjah in trpljenju, pa tudi skozi svetlobo Gospodovega spremenjenja na gori Tabor.

DRUGA UGOTOVITEV, ki izhaja iz vašega osebnega izkustva Jeruzalema, pa je hkrati tudi Pavlova: »Oznanjal je božje kraljestvo in učil o Gospodu Jezusu Kristusu z vso srčnostjo in brez ovire.«

Prav za vašo osebno vero in za osebno izkustvo gre. Sami jasno razlikujete svoje življenje pred Jeruzalemom in čas po romanju v Jeruzalem. Nastalo je nekaj novega. Povratka nazaj ni, je samo pot naprej. Najprej po poti poslušanja Besede, naprej po poti premišljevanja Besede in naprej po poti uresničevanja tega, kar mi je Bog v svoji Besedi razodel. In v tem je že slutnja nebeškega Jeruzalema, ki nam ga priključ

liturgično slavje v cerkvi. Zato sem prepričan, da vam je to izkustvo prineslo razcvet v vaši osebni veri. Vaš odnos do Kristusa je postal še bolj oseben, še bolj blizu.

TRETJA UGOTOVITEV pa je krščansko bratstvo, ki se odraža v medsebojnem prijateljstvu. Iz tega se vidi tudi ekumenski vidik Cerkve. Ko ste v Sveti deželi odkrivali različne obrede, včasih celo prav skrivnostne v svoji izvorni liturgiji, vas je navdalo prepričanje, kako bogata je Jezusova duhovna zapuščina narodom, kulturam in običajem. Tu se je posebej pokazal duhovni svet pravoslavja. Svetemu očetu Benediktu XVI. se zdi ta poudarek še posebej pomemben za današnji čas, zato se bo v teh dneh opravil na otok Ciper in se srečal s tamkajšnjimi kristjani, tako pravoslavni kot s katoličani. Začeto delo na tem področju sta zastavila patriarh Atenagora in papež Pavel VI. Zato je sad romanja v Jeruzalem tudi ekumenski dar, ki ga je Jezus predvidel v prošnji očetu: Da bi bili vsi eno.

Dragi bratje in sestre, popolnoma vas razumem, da kot jeruzalemski romarji radi odkrivате lepote sveta, da se radi opravite v misijonske dežele, da raziskujete krščanski svet v drugih krščanskih skupnostih. Tako opravljate poslanstvo nosilcev miru in edinosti ter živite v med-

sebojni ljubezni, ki je dar Svetega Duha. In prav na koncu bi se vam rad v imenu katoliške Cerkve zahvalil tudi za vašo materialno podporo z darovi Sveti deželi. Najprej so to darovi velikega petka in tudi ostali darovi, ki jih namenjate cerkvi v Jeruzalemu. Naj vam bo Gospod naklonjen zaradi vaše darežljivosti. Amen.

Občni zbor na Brezjah

22. maj 2010

Predsednikovo poročilo za obdobje od občnega zbora 2009 do letos

Cenjene članice in dragi člani društva prijateljev Svete dežele, letos smo pa že stari 14 let. Naše društvo namreč beleži takšno starost in ne samo starost, ampak je za seboj zapustilo dolgo pot po suhem, po zraku in tudi po vodnih poteh. Če bi pa zbral vse cilje in podatke, kje smo kot člani društva že bili, potem bi mi pa tukajšnji brezjanski patri takoj prepovedali predsednikovanje v društvu, ker si enostavno ni mogoče predstavljati, kaj vse smo na naših poteh že doživeli, kaj videli in kako so se naša prijateljstva kovala skozi skupne napore, ki smo jih premagovali na naših

romanjih. Vsako leto ste glavni motor pri oblikovanju programov vsi člani, ki predlagate nove destinacije ali da obnovimo stare na nov način. Tako smo od lanskega občnega zbora do letos, do danes, uspeli uresničiti dolgo načrtovano misijonsko Afriko, vlekel nas je ponovno skrajni zimski sever, pa Švica z vlakom, duhovne vaje na Brezjah, opera v Budimpešti, Anino romanje, martinovanje in Janez Vianey v Arsu. V skupnem seštevku je ste bili udeleženi 404 člani. Leto prej smo imeli 592 udeležb. Razlog za manj udeležb vidim v silnem povečanju romanj v Sveto deželo in potem je bilo za društvene programe manj časa. Smo namreč v jubilejnem letu 100-letnice prvega slovenskega romanja v Sveto deželo, zato je logično, da vse sile usmerimo v ta jubilej. Je pa letos tudi sveto Jakobovo leto in zato je v septembru tudi prvič letos možnost, da stopimo kot pešci na del Jakobove poti.

V teh 14 letih delovanja društva smo imeli vedno cilj preskočiti magično mejo tisoč članov. Bližamo se ji. Tako je trenutno število članstva 986, kar je res napredek. Res je, da nam pri številčnem napredovanju vedno kdo odide v družbo pri angelih in svetnikih, pa vendar si tudi v tej solzni dolini želimo kot društveniki tudi drug drugemu olepšati pot življenja ob druženju, povezovanju in odkrivanju božjih lepot širom sveta.

Pogledi in načrti za naprej:

1. Pred 13 leti je naše društvo izdalo vodnik Sveta dežela in prav letos je knjiga dokončno pošla. Sprožilo se je veliko povpraševanje in tako je že v načrtu, da v letošnjem letu izide druga izdaja s popravki in dodatkom, to je z novimi bibličnimi skicami in zemljevidi in z

novimi fotografijami. Potrebna so le še dovoljenja lastnikov skic za tisk, kar se bo pa zgodilo v razmeroma kratkem času.

2. Ker je letos tudi sveto Jakobovo leto, je v septembru tudi prvič letos možnost, da stopimo na del Jakobove poti kot pešci, kot romarji sv. Jakoba.

3. Vi sami ste pa sprožili še novo smer za romanja, to je potovanje z vlakom. Že v ponedeljek gremo na ekumensko romanje v Makedonijo in Bolgarijo pod vodstvom prof. dr. Antona Štruklja. Več let se je ta pot pripravljala, vendar namesto enega avtobusa so nastali trije, torej kar trije vagoni, ki nas bodo vozili na Balkan. Prav ta množična odločitev za romanje odpira tudi za naprej nove destinacije, kot so Santiago, Švica in v adventu tudi evropske prestolnice z božjepotnimi stolnicami.

4. Četrty načrt našega dela pa je prošnja vam vsem. Ker smo z novim načinom obveščanja, z

elektronsko pošto in z kratkimi sporočili SMS, v zadnjem letu zelo napredovali, da imamo hitra obveščanja, pa je nastavljena skrivna past. In ta skrivna past je v tem, da se vam zgodi spremenjena številka, dobite novo in društva ne obvestite. Tako se potem tuji ljudje pritožujejo, zakaj jim pošiljamo kratka sporočila, ko pa niso člani. Po sledi podatkov pridemo navadno do vzroka, ki je v tem, da ste zamenjali številko in ima tisto številko kdo drug, v društvu pa tega ne vemo. Zato bi vas prosil za redno obveščanje v zvezi z novimi podatki telefona, elektronske pošte ali tudi spremembe naslova; edino rojstni datum se ne spreminja.

Pred dvema leti ste z volitvami izbrali nove obraze v vodstvu društva, nekateri odbori so celo popolnoma novi. Drugo leto po volitvah se je novo vodstvo uteklo in privadilo na sodelovanje, tako da dobro kaže za naprej. Rad bi se vsakemu od sodelavcev in vsem skupaj zahvalil za dobro sodelovanje.

p. Peter, predsednik društva

Romanje v Makedonijo in Bolgarijo

Od 24. do 31. maja 2010

Društvo prijateljev Svete dežele je za svoje člane in prijatelje že lani načrtovalo romanje pod naslovom

Makedonija in Bolgarija: lepote, kultura, zgodovina.

Načrt smo uresničili v letošnjem maju. Bilo je nekaj posebnega, ker se redko potuje z vlakom in avtobusi. Nič prestopanja, ko smo končali pot z avtobusom, so nas čakali vedno

so tudi iz Preske s svojim župnikom Francem. Koprsko škofijo in njihove romanje je zastopal g. Vinko. Iz Nazarij se nam je pridružil p. Damjan. Z nami je bil tudi diakon g. Kovač.

Vodstvo romanja je bilo čvrsto v rokah profesorja dr. Antona Štruklja in p. Petra Lavriha.

isti vagoni. Potovanje z vlakom ima svoj čar. Je bolj intimno, a nudi neko posebno vzdušje med potniki. Pomeni svobodno gibanje in srečevanje z vsemi romarji. To je pomembno, ker smo vsi na poti k istemu cilju.

Zanimiva vsebina potovanja, zanesljivo vodstvo, duhovno bogata srečanja in bogoslužja ter pot po manj znanih krajih Balkana so hitro napolnila tri avtobuse. Bilo nas je čez 130. Mnogi smo bili znanci s prejšnjih romanj, nekateri so se podali na pot prvič. Vsi smo prinesli s sabo obilo dobre volje in tudi primerno potrpežljivost za nepredvidene neprijetnosti, ki se lahko zgodijo na osemdnevni poti.

Bili smo od vsepovsod. Romarje župnije Brezovica je vodil njihov župnik g. Janez. Prišli

Kot vodič jima je pomagal podpisani ter domači makedonski in bolgarski vodiči. Posebno so se nam vtisnili v spomin makedonski. Jezikovno in strokovno so bili suvereni, iz njihovega nastopa se je čutila močna pripadnost svoji mladi državi in njihovi kulturi. Strpni so do sosednih držav, ki tudi ležijo na zemljepisni Makedoniji. Saj nismo prišli reševati tega starega političnega vprašanja!

Načrt romanja je obsegal pot do Skopja in postanek v Beogradu. Časa je bilo ravno toliko, da smo uspeli priti do nadškofa msg. Hočevarja.

Vodil je somaševanje in nas opomnil na zvestobo Mariji, Materi Cerkve, katere praznik je bil prav na ta dan.

Skopje. Stara naselbina z dolgo in pisano zgodovino ter z vzponi in padci. Zadnji se je zgodil leta 1963, ko je rušilni potres pokopal več kot 1000 življenj in uničil mesto. Dvignilo

se je iz pepela in postaja prijazno bivališče za več kot četrtino prebivalcev države.

Po maši v novi cerkvi nas je nagovoril generalni vikar škofije. Veseli se obiskov iz Slovenije. Delo škofov Gnidovca in Turka in še posebno sester usmiljenk je ostalo ljudem v spoštljivem spominu in ohranilo trajno povezavo med obema narodoma. Ko smo zapuščali mesto, nas je prišel pozdravit sedanji škof msg. Kiro.

Skopje je tudi rojstni kraj misijonarke ljubezni matere Terezije. Poklonili smo se njenem spominu. Mesto ji je postavilo spomenik in spominsko hišo.

Ohrid, mesto luči. Ogledujemo kraj in hodimo po stopinjah, kjer se je rodila slovanska pismenost in gradila narodna zavest. Polni spoštovanja smo obstali pred spomeniki sv. Cirila in sv. Metoda in še posebno sv. Klimenta in sv. Nauma.

Dr. Štrukelj je večje ter z veliko znanja in navdušenja predstavil te blagovestnike in njihov pomen za slovanske narode. Daleč na jugu po današnjih merilih ali le malo severno od nekdanje krščanske prestolnice Carigrada je delovala prva evropska šola ter vzgojila in opismenila več tisoč učencev, ki so znanje prenašali naprej. Pota zgodovine so tu zapustila številne kulturnozgodovinske spomenike grškega, rimskega, bizantinskega, makedonskega, srbskega in turškega izvora.

Z ladjo smo se odpeljali do sv. Nauma na drugo stran jezera. Mirna gladina, svežina pomladnega jutra, pogledi na zasnežene albanske gore so nas napolnili s posebno milostjo medsebojne povezanosti, ki smo jo poglobili z mašo v cerkvi pri jezuitih, ki jih vodi p. Stjepan Kušan. Ganila ga je slovenska Marijina pesem, ki jo vedno znova rad sliši.

Za slovo nam je domača folklorna skupina zaplesala nekaj plesov, tudi romarji so se posku-

sili v na oko enostavni koreografiji.

Biser je simbol lepote in neminljivosti. Pa tudi ljubezni in angelske popolnosti. Ohridski izdelovalci uvažajo biserna zrna iz Azije in dežel Tihega oceana. Iz lusk jezerske ribe plašice izdelujejo emulzijo s katero bisere večkrat premažejo, da dobijo značilni odsev in tako nastane ohridski biser.

Bitola. V tem mestu so nas v cerkvi Srca Jezusovega sprejeli župnik g. Jazbec in sestre usmiljenke, ki skrbijo za uboge in jim po svojih močeh pomagajo. Katoličanov ni veliko, vendar že njihova prisotnost vzbuja upanje. V preteklosti je bilo mesto živahno trgovsko, vojaško in prometno središče. Prevzela nas je antična Herakleja, njena odličnost in zgodovinski po-

men. Njeno zlato dobo je uničil potres leta 518.

Trudijo se za dobre odnose s pravoslavno večino. To jim na človeški ravni dobro uspeva. Ko nekdo potrebuje pomoč, se ne sprašuje po veri.

Dokaz medsebojnega spoštovanja in ljubezni je bil obisk metropolita pravoslavne Cerkve, njegove svetosti Petra. Za romarje je bila to velika čast, za župnika pa dobrodošlo srečanje, ki naj v bodoče obrodi bogate ekumenske sadove.

V nagovoru je potrdil dobre medčloveške odnose in se spomnil dni, ki jih je kot vojak preživel v Sloveniji in kasneje z našim študenti v Rimu.

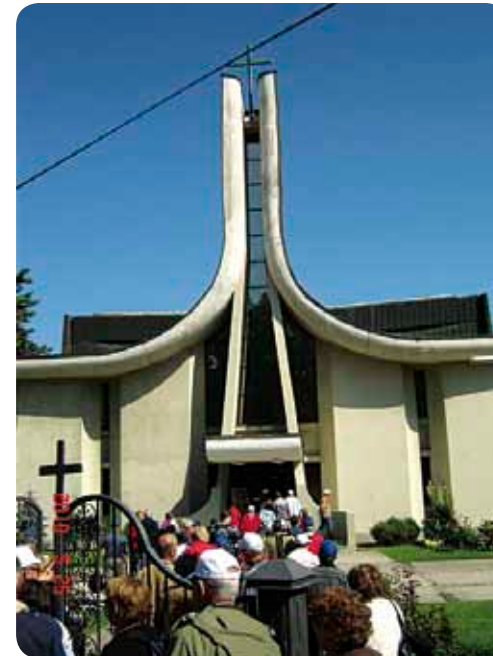

Sofija. Pot po Bolgariji smo začeli z mašo v cerkvi sv. Jožefa. Pričakala nas je nova, svetla stavba z barvnimi okni. Posvečena je bila leta 2006. Pred njo stoji spomenik, posvečen papežu Janezu XXIII., ki je v tem mestu bival kot apostolski nuncij. V tej v zadnjih desetletjih močno razkristjanjeni deželi z bogato versko tradicijo živi okrog 100.000 katoličanov.

Doživeli smo močne zgodovinske poudarke iz bolgarske preteklosti, ko smo obiskali mesto Pleven, kraj odločilne vojne za ponovno vzpostavitev neodvisne države. To se je dogajalo v letih 1877 in 1878.

Veliko Trnovo. Skromna cerkev Marije Rožnenske. Stoji že 120 let, več desetletij je bila zaprta. Sedanji župnik Georgij je bil nedavno posvečen in želi stvari premakniti na bolje. Želimo mu veliko uspeha. Ne moremo vsi v cerkev, maša je zunaj v prelepi naravi ob ptičjem petju in vonjavah pomladi ob reki Jantri.

Zgodovinski spomin nas popelje v mesto, ki je bilo središče njihove srednjeveške države in pomembno središče kulture, trgovine in svežih idej.

Prelaz Šipka je s krvavimi črkami zapisan v zgodovino. Tu je leta 1878 padlo vseh 6000 braniteljev svobode. To leto je zapisano tudi kot konec petstoletne turške vladavine. Oglejmo mesto Etara, ki nam predstavi spretnost obrtnikov iz 19. stoletja. Vse je zbrano na enem mestu in pregledno prikazano. Na drugi strani, v Rožni dolini, se nagledamo vrtnic, poslušamo razlago pridobivanja rožnega olja. Za konec pa še ogled muzeja in nakupi te dišeče zapeljivosti.

Zopet smo v Sofiji. Zadnja majska nedelja in praznik sv. Trojice. Maševanje vodi p. Peter.

Zunaj že čakajo Poljaki, ki imajo vsako nedeljo mašo v svojem jeziku. Presenečeni so nad našo številčnostjo in dobrim ljudskim petjem. Ne, nismo iz Zagreba, smo iz Ljubljane. Vedo, kje je to mesto.

Napotimo se v pravoslavno stolnico sv. Aleksandra Nevskega. Stoji sredi velikega, zračnega trga v središču mesta. Posvečena je Aleksandru II., knezu iz Novgoroda, ki je v 13. stol. rešil rusko državo tuje prevlade.

Udeležimo se praznične liturgije, ki nas prevzame s čustvenimi hvalnicami in zborovskimi odpevi. Za lažje razumevanje pomena posameznih delov liturgije nam stoji ob strani dr. Štrukelj, ki nam razloži pomen in vsebino mogočnega obreda.

Rilski samostan leži globoko v planini Rila, južno od Sofije. Ustanovljen je bil v 10. stoletju. Je živ, a je tudi zaradi kulturnega, zgodovinskega in arhitekturnega pomena najpomembnej-

ša turistična zanimivost za Bolgare in vso jugovzhodno Evropo. Obkrožajo ga močnejše gore, mimo njega grmi reka istega imena.

Vse od nastanka so samostan podpirali in spoštovali vsi bolgarski vladarji, ker je bil žarišče kulturnega delovanja, molitve in vzgoje. Tu so hranili pomembne zgodovinske dokumente.

Naši duhovniki so nam pojasnjevali teološko podlago vsebine poslikane zunanjosti in notranjosti cerkve.

Poslikave so bile pravo Sveto pismo za nekdanje nepismene vernike. Cerkev hrani eno od štirih slik Marije Čudodelke in relikvije ustanovitelja samostana sv. Ivana Rilskega.

Popoldne se je prevesilo v večer. Za nami je bil vijugast spust v dolino. Romarji so sprejemali množico zunanjih vtisov in precej podatkov o obeh obiskanih državah.

Manj znani Balkan se je nam nekoliko približal, bolje razumemo sedanost skozi razlago preteklosti. Prevzele so nas naravne lepote, pa tudi opuščanje stvari, ki so v človeški moči. Ljudje vemo, da je romanje je vedno bogatitev

samega sebe in neke vrste pot k sebi. Zato smo hvaležni našemu društvu in vodstvu za to dobro pripravljeno in izpeljano pot.

ab

Darovi za Sveto deželo 10. 4. 2010 - 7. 6. 2010

300 €	Brecl Franc
200 €	Fajdiga Joško
150 €	ŽU Ljubljana - Šiška
100 €	Golob Tomislav, Kobi Tatjana, Sušnik Mihael
50 €	Beravs Nikolaja, Beravs Vlasta, Cevc Primož, Kogoj Magdalena, Meglič Tanasič Silvija, Mihevc Pavle, Pavlič Frančiška, Trpin Anton
30 €	Stanič Stanislav, Stanič Stanislav, Zupančič Jože
25 €	Suhodolčan Franci, Tome Albinca
20 €	Ahačič Marija, Ahaj Jožica, Bizalj Valentin, Bradeško Danilo, Brumen Anica, Faletič, Ferbežar Štefanija, Kotar, Pelicon Tina, Pikelj Franc, Šijanec Pavle
15 €	Majerle Alojzija
10 €	Barba Jana, Bresan Vladimir, Črniogaj Nevenka, Grosman Terezija, Grosman Terezija, Hočevar Ivanka, Jančar Marta, Jovanovič Rozalija, Kogovšek Mija in Jože, Kraševac Andrej, Mišič Anka, Muzek Franc, Štefanič Bogomir, Tolar Tončka, Vetrlih Jožef Janko
5 €	Balažič Marija, Gunzer Štefanija, Pantič Dijana, Roglič Ivana, Smrekar Ervin, Šerbak Matilda

Bog povrni!

Uredila: Tatjana

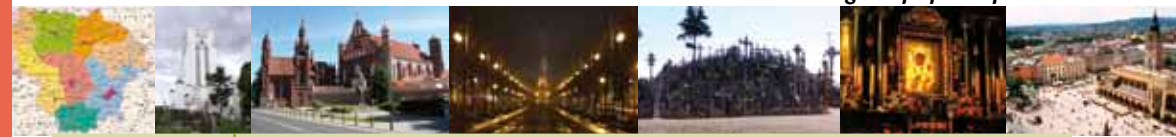

ROMANJE NA POLJSKO IN V LITVO 16. avgust 2010 (avtobus) od 16. do 24. avgusta 2010

ROMANJE na Poljsko in v Litvo ima namen obiskati svetišča v dveh katoliških deželah Evrope, od katerih je Litva najsevernejša še katoliška v Evropi in na Baltiku.

CENA ROMANJA vključuje avtobusni prevoz na načrtovani poti, namestitve v hotelih (3***) na osnovi polpenzion (hrana zjutraj in zvečer), organizacijo, vodenje in lokalne vodiče v mestih, ki so na programu. Vstopnine NISO vključene. **655€ za člane pri udeležbi nad 40 oseb; 695€ za člane pri udeležbi do 40 oseb** Nečlani + 10%. Ob prijavi se plača 250€; ostalo do 5. avgusta 2010. Prijave sprejemamo takoj oziroma do zasedbe mest v avtobusu.

Program pripravil p. Peter.

1. dan 16. 8., ponedeljek	Zgodnji odhod avtobusa izpred cerkve na Viču (Tržaška 85, Ljubljana). PARKIRIŠČA SE LAHKO UPORABI SAMO ZA NEKAJ UR! Vožnja na Šentilj in naprej skozi Avstrijo in Češko do Krakova. Obisk svetišča Božjega usmiljenja. Tam sv. maša, večerja in namestitev za eno noč.
2. dan 17. 8., torek	Po zajtrku z vodičem ogled Krakova, znamenitih cerkva in gradu Wawel. Odhod v Čenstohovo, obisk svetišča, sv. maša, namestitev in večerja.
3. dan 18. 8., sredo	Po sv. maši in zajtrku smer vožnje mimo Varšave proti Litvi. Namestitev v glavnem mestu Vilnius za dve noči, večerja.
4. dan 19. 8., četrtek	Po zajtrku peš skozi mestno jedro, ki mu rečejo mesto 100 cerkva in je pod varstvom UNESCO. Sv. maša v Marijinem svetišču, ki je na mestnih vratih. Popoldne obisk otočka Trakai in gradu na njem iz 15. stoletja ter svetišča Marijinega obiskanja. Svetišče je znamenje vere v Litvi z najstarejšo Marijino podobo in tudi pod komunizmom ni bilo zaprto. Povratek v Vilno, večerja, prenočevanje.
5. dan 20. 8., petek	Po zajtrku vožnja do najstarejše božje poti v Litvi: ŠILUVA . Marijino prikazanje sega v leto 1608 in je najstarejša božja pot na Baltiku. Sv. maša in obisk svetišča. Nadaljevanje vožnje do HRIBA KRIŽEV , ki je v bližini mesta Šiauliai. Na njem je postavljenih več kakor 200.000 različnih križev v spomin na izgnane in izginule ljudi v času represije komunizma. Leta 1993 je kraj obiskal papež Janez Pavel II; v bližini je frančiškanski samostan. Nadaljevanje do obmorskega mesta Klaipeda , večerja in prenočevanje.
6. dan 21. 8., sobota	Po zajtrku z ladjo ves dan obisk najdaljšega polotoka v Baltiku, Kurskega polotoka (Kurskaja kosa) s peščenimi sipinami, obisk ribiškega mesta Nida ; tu je pisatelj Thomas Mann ustvarjal svoja dela. Prišli bomo prav v bližino meje z rusko enklavo Kaliningrad. Ogled mesta Klaipeda, ki je po velikosti na tretjem mestu v državi. Nadaljevanje vožnje v mesto Kaunas, sv. maša, večerja in prenočevanje.
7. dan 22. 8., nedelja	Po zajtrku obisk mesta Kaunas , ki je bilo med obema vojnama glavno mesto Litve in je po velikosti drugo v državi. Katedrala apostolov Petra in Pavla, nedeljska sv. maša; obisk Marijinega svetišča na obrobju mesta. Popoldne slovo od mesta in sledi pot na Poljsko do Varšave: večerja, prenočevanje.
8. dan 23. 8., ponedeljek	Po zajtrku z vodičem ogled mestnega jedra z zgodovinskimi znamenitostmi, sv. maša. Okrog poldneva nadaljevanje vožnje proti Brnu na Češkem, večerja in prenočevanje.
9. dan 24. 8., torek	Po zajtrku sklepna sv. maša v Brnu in po odmoru nadaljevanje proti Dunaju in naprej proti domu. Prihod v Ljubljano v poznih urah.

Naše knjige

Andraž Arko OFM in Jan Dominik Bogataj

Pod Prešercem

Satirična saga o domoljubju

Saj vsi poznamo duhamorne proslave z dolgočasnimi recitacijami, ko človek ne ve, ali bi zaspal ali pa bi se najraje kar razblinil. Pa tudi tiste proslave so nam znane, ko režiserji zgolj za to, da bi osupnili publiko, uporabijo najbolj nemogoče in šokantne prijeme in bi zgroženi tudi najraje zapustili dvorano. V tej knjižici pa je primer Prešernove proslave, kjer celo srednješolci na koncu vzklíkajo: »ŠE!«, potem ko so se med njo krepko nasmejali in obenem tudi o marsičem poučili. Bi si torej upali še vi stopiti pod Prešerca?

ISBN 978-961-6326-85-8

Format: 15 x 21 cm, broširano, 80 strani

Cena: **3,00 €** (za vse enako)

800 let Frančiškovih

Koga ali česa Frančiškovih? Bratov in sester? Molitev? Karizme? Svetosti? Vodila? Pesmi! Na zgoščenki je 10 izbranih pesmi z lanskega Frančiškovega festivala ob proslavljanju 800-letnice Frančiškove karizme. Če vas oktobra ni bilo v Šentvidu, imate enkratno priložnost, da slišite te pesmi v studijski izvedbi.

ZBF CD 017

Cena: **14,00 €** (za bralce Brata Frančiška do 15. 7. **samo 12,00 €**)

Cerkvene skladbe p. Hugolina Sattnerja

Evharistično srce

Pojejo: Pija Brodnik, p. Vid Lisjak in Ljubljanski madrigalisti

P. Hugolin Sattner je s svojimi deli močno zaznamoval slovensko zborovsko cerkveno petje 20. stoletja in njegove pesmi so še vedno pogosto na repertoarjih naših zborov; poleg znanih pa se nam je zdelo primerno nekatere obuditi iz pozabe in jih predstaviti na tej zgoščenki. Izšlo ob 1. slovenskem evharističnem kongresu.

ZBF CD 016

Cena: **12,00 €** (za bralce Brata Frančiška do 15. 7. **samo 10,00 €**)

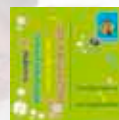
V pripravi:

Roch Niemier OFM, **Po Frančiškovih in Klarinih stopinjah**

Andraž Arko OFM – Urša Skoberne, **Sveti v svetu (Serafinski svetniki III)**

20 najlepših s Frančiškovih taborov (pesmi na zgoščenki)

Andraž Arko OFM s prijatelji: **Ludvik IX. / Elizabeta Ogrska** (pripoved na zgoščenki)

Predstavljeno lahko naročite na naslovu:

Založba Brat Frančišek

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

<http://franciskani.rkc.si/zbf/>